

OSMOSIS

1. KÖTET

A HÍVÓSZÓ

(A regényfolyam honlapja: osmosis.hu)

Előhang

Egész írói pályafutásom alatt soha nem voltam olyan bajban, mint amikor megkérdezték tőlem, hogy mi az Osmosis zsánere. Mit mondhattam volna erre? Hogy sci-fi? Vagy fantasy? Olyan marginális ezeknek a műfajoknak a jelenléte a történetben, hogy nem válaszolhattam igennel.

Ugyanez volt a helyzet a "romantikus" vagy a "kaland" fogalmakkal is. Nyilván van az Osmosisban romantikus és kalandos szál is, de ettől még messze nem nevezhető sem romantikus, sem kalandregénynek.

A történelmiről nem is beszélve. Hiszen hogyan is nevezhetnék történelmi regénynek olyasvalamit, ami csak az én képzeletemben létező földrajzi egység és társadalom történelmét írja le?

De a legnagyobb bajban nem is a definíciókkal voltam. 2022 augusztusában, amikor elkezdtem közzétenni az első fejezeteket, igen sok álmatlan éjszakát okozott számomra a sorrend. Melyik rész legyen az első? És melyik a második?

Ha Mario jelenetével kezdek, mindenki azt fogja hinni, hogy ez valami szokványos, középkorban játszódó fantasy. Ha az úrállomáson lesz a nyitány, akkor az olvasó teljesen átlagos sci-fi-nek könyveli el a történetemet. Ha meg a...

Aztán egyszer csak véget vetettem a fölösleges agyalásnak, és határozottan rászóltam magamra: Tessék elindulni! Az olvasó nem ostoba, elvégre olyanokat vársz ide, akik már túl vannak jó néhány könyvön, tehát aki túljut az első fejezeteken, majd eldönti, hogy érdekli-e ez a történet, avagy sem. Bízd csak oda bátran!

Azóta már minden egyes olvasó érti, hogy mi az a küldetés egy idegen, mégis ismerős világban, és teljesen világos számukra, hogy ez egy soha véget nem érő történet.

1. fejezet

Amikor a fejedelem portyázó katonáinak öt fős csoportja kilovagolt az erdőből, szokatlan látvány tárult eléjük. A poros út közepén egy siheder legény guggolt, és épp a dolgát végezte. Olyannyira nem zavartatta magát semmitől, hogy amikor a katonák mellé léptettek, a legteljesebb nyugalommal tisztogatta meg alfelét méretes falevelekkel, aztán felhúzta a nadrágját, és szemtelenül odakiáltott a vértéseknek:

– Na, mi van? Sosem láttatok még ilyet? Belőletek a stráfszekér hordja ki?

– De nagy a szád, taknyos! – rivallt rá a járőrparancsnok. – Tudod te, hogy kikkel beszélsz? Mi a méltóságos Kalrund fejedelem testőrei vagyunk!

– Húha! És most hova szarjak? – adta a megszeppentet az ifjú, de nem sikerült tökéletesre a színészi játék, mert elröhögte a mondat végét.

A járőrparancsnok lassan leszállt a nyeregből, és bár a dühtől erősen fújtatott, megpróbálta lassan és méltóságteljesen elsorolni a követeléseit:

– Hat lépésnyi távolság van közöttünk. Mire hatot lépek feléd, te szépen letérdelsz, jobb kezedet a szívedre teszed, a balt az égnek emeled, és fennhangon megismétled: „a méltóságos Kalrund fejedelem hitvány szolgája vagyok”. Ha így cselekszel, akár még a napnyugtát is megérheted, és nem váglak le azonnal – helyezte kilátásba a katona, és a nyomaték kedvéért kihúzta hüvelyéből a kardját.

A siheder legény arcán a félelem legcsekélyebb jele sem mutatkozott. Kihívóan nézett a járőrparancsnok szemébe, és ő is előhúzta a kardját.

Közben pedig előadta a saját változatát a várható eseményekről:

– Ha szépen megkérsz, akkor megengedem, hogy fölszedd az út porából a piszkomat, aztán elviheted az uraságodnak, és feltálalhatod neki vacsora gyanánt, akár a sisakodban is.

A katona fölemelte a kardját, és hatalmas csapást mért az ifjúra, de az hárította a támadást, majd vissza is szúrta, de a kardja hegye lecsúszott a járőrparancsnok páncéljáról. A következő pillanatban azonban eldőlni látszott a küzdelem, a fejedelem testőre mélyen beledöfte fegyverét a

siheder mellkasába, és még meg is forgatta a kard pengéjét a szemtelen ifjú szívében.

Csak hogy az események nem várt fordulatot vettek. A legény csak mosolygott. A sebzés helyén vér nem serkent. Sem a csontok törése, sem a bőr és a hús felhasadásának semmi mással össze nem téveszthető hangja nem hallatszott.

A testőr elhűlve bámult a fiú arcába, és fakó hangon kérdezte:

– Ki vagy te?

A siheder szeme most már tűzben égett, arcára farkasvigyor ült, és a természetet meghazudtoló sztentori hangon dörögte:

– A legrosszabb rémálmod!

A katona hátrálni kezdett. Már a kardja markolatát is elengedte, így hát a fegyver most is ott libegett a fiú átszúrt testében. Az öt járőr megbabonázva bámulta a jelenetet, aztán megsarkantyúzták lovaikat, és hanyatt-homlok elmenekültek a város irányába, hátranézni is alig mertek.

A legény kihúzta a kardot, a földre dobta, és csalódottan leköpte a mives fegyvert. Elgondolkodva, lassú, megfontolt léptekkel az erdő felé indult, és mintha némi fojtott káromkodás is elhagyta volna az ajkát. Eloldozta a lovát, aztán elindult ő is a város felé.

A fogadóban, ahol már jól ismerték, bort és pergament rendelt, majd felment az aprócska emeleti szobájába. Az asztalhoz ült, italt töltött a fakupába, kisimította maga előtt a pergament, majd szénceruzát ragadott, és a következőket írta le:

„Szép, kerek jubileum a mai. Pontosan tizedik alkalommal próbáltam meg magam mögött hagyni ezt az emberi ésszel felfoghatatlan világot, és visszatérni a Föld nevű bolygóra, de most sem sikerült. Lehet, hogy ideje lesz megbarátkoznom a gondolattal: immár örökre itt ragadtam. És még az is elképzelhető, hogy a szó legszorosabb értelmében örökre. Mivel ezen a földön, úgy tűnik, halhatatlan vagyok.

Mit lehet ilyenkor csinálni? A magam részéről ma iszonyúan be fogok rúgni, hogy megpróbáljam elejét venni elmém megbomlásának. Talán holnap ki fogok találni valami újat. Vagy választ kapok a tengernyi kérdésem közül legalább egyre. Sőt, titokban még abban is reménykedem,

hogy amikor magamhoz térek a delíriumból, akkor újra otthon találom magamat... Hát akkor lássunk neki! Szerencsére itt ugyanolyan finomak a borok, mint a Földön.”

2. fejezet

Dariosz, a fiatal kormányzó csalódott volt, miközben behajóztak a kikötőbe. Ennél azért jóval komolyabb fogadtatásra számított Aldea szigetén. Jelentős küldöttséggel érkezett a szomszédvár uralkodójához, és úgy érezte, kellően előkészítették ezt a diplomáciai találkozót. Mégis, a vezérhajójukat a révkalauz pontosan ugyanolyan koszlott deszkamólóhoz vezette, mint bármilyen másik hajót, amelyik fűszereket, gyümölcsöt, vagy éppen rabszolgákat szállított Aldea partjaihoz.

– Érdekes látogatásnak nézünk elébe – mormolta maga elé Dariosz a vezérhajó fedélzeti korlátjának támaszkodva, rossz sejtelmektől eltelve, aztán megfordult, hogy az övéi jól hallhassák a szavait. Titkára vállát átölelte – az öreg Trin láthatóan értékelte ezt a gesztust –, majd fennhangon így szólt:

– Mindannyiótoktól azt kérem, hogy őrizzétek meg hidegvéreteket, bármi történjék is ezen a szigeten. Ne feledjétek, a hazánkat szolgáljuk. Néha ez a szolgálat azt követeli meg, hogy legyünk a lehető legfegyelmesebbek, és ne üljünk fel semmilyen provokációnak. Most a higgadtság a legnagyobb erényünk. Osmosis mindenekfelett!

– Osmosis mindenekfelett! – visszhangozták a testőrség katonái, kardjaikkal és szekercéikkel a pajzsukat ütögetve, de Dariosz számára fontosabb volt, hogy a küldöttség nemes tagjain, az országnagyok és diplomata ügyvivők arcán is azt látta, hogy megértették a kérését.

A kirakodás szintén rendhagyó volt. Dariosz maga felügyelte, hogy az Osmosisról származó ajándékokat a lehető legnagyobb gondossággal kezeljék, de amikor azt látta, hogy a leghitványabb társzekerek sorakoztak fel a kikötőben a kincsek fogadására, egyszer csak különös mosollyal engedte el a feladatot.

Ugyan megjelent Aldea királyának megbízottja néhány katonával, de például gyaloghintót csak egyet hoztak. Dariosz hamar döntött. A titkárát, az öreg Trint ültette a készségbe, és közben nem mulasztotta el, hogy epés

megjegyzést tegyen:

– Micsoda szegényes királyság! Nem egy nagy találmány, de gyaloghintóból is csak egy van nekik...

A menet nagyon lassan vonult végig a sziget főutcáján. Elöl két katona, utána a gyaloghintó Trinnel, aztán Dariosz, Osmosis kormányzója, aki egykedvűen nézegetett körbe a testőrei gyűrűjében, és kíváncsian várta, miféle érdekességgel szolgálhat majd a sziget királyával történő uralkodói találkozó.

3. fejezet

Teljesen kifacsarva ébredt. És ettől rögtön dühös is lett. Azt ígérték neki, hogy a hibernáció semmilyen káros következménnyel nem jár. Az embert csak lefagyasztják, aztán az úrutazás végpontján felébresztik, ennyi. Erre most jön ez a nyomasztó félelem, ez a borzalmas szédülés, egyelőre azt se tudja, hogy hol van, mindenféle alakok beszélnek húsz centiről az arcába, és valahogy kicsit sem ismerős egyikük sem.

– Magadnál vagy? Tudod a neved?

Ezt egy tatár képű fickó kérdezte, de ő egyelőre nem válaszolt semmit. Túl lassan forgott az agya. Azon töprengett, hogy ez vajon az a tatár lehet, amelyik már a kiképzés alatt is állandóan szívatta őket, vagy inkább az a másik, a jóindulatú? Nem volt képes felismerni, pedig úgy rémlett neki, hogy otthon, a Földön ez még nem okozott gondot számára.

– Magadnál vagy? Mondd az adataidat! – erősködött a tatár, neki pedig végre beugrottak az adatok, amelyeket oly állhatatosan sulykoltak belé a Földön, és elkezdte sorolni:

– Attila, magyar, 28012-es elítélt, bányász, nőtlen, gyermektelen, 42 éves, állandó lakóhe...

– Jól van, kelj ki a búra alól – unta meg a felsorolást a tatár. – Te vagy az ötödik túlélő.

Attilát az utolsó kifejezés igencsak szíven ütötte. Ezt a szót senki sem szeretné hallani egy olyan úrhajón, amelyik eredetileg 96 bányászt szállított volna egy másik naprendszerbe.

Megpróbált kikászálódni a hibernációs kabinból, amikor észrevette, hogy a tatár mellett az a furcsa baskír fickó is ott áll. Ketten fogták közre, és segítettek neki megtenni az első lépéseket. Aztán hamar magára hagyták.

– Menni fog neki. Gyerünk, nézzük tovább, hogy vannak-e még túlélők – intett a baskírnak Szubotáj.

Igen, most már pontosan emlékezett, hogy ez a tatár a Szubotáj nevű vadászpilóta, aki mindig is jóindulattal viseltetett irántuk a kiképzés során. Kicsit elszégyellte magát, amikor akaratlanul is arra gondolt, a másik tatár hátha azok között van, akik nem éltek túl az utazást.

Lassacskán egyre több jelből látta, hogy valóban nagy baj lehet. A szőke orosz pilóták, Maxim és Oleszja a vezérlőpultnál álltak, és hevesen vitatkoztak valamin. Megpróbált közelebb lépni hozzájuk, hátha elcsíphet valamit a párbeszédükből.

– Próbáld a béta rendszert – javasolta a nő. – Legalább azt tudjuk már meg, hogy hol vagyunk.

– Azt hiszed, még nem próbáltam? – csattant fel a férfi. – Azzal kezdtem a hibaelhárítási protokollt.

– És?

– Nem válaszol. Egyáltalán, semmilyen rohadt rendszer nem válaszol! Vagy ha mégis, hát annak a nagy része egyszerűen értelmezhetetlen!

– Ne üvölsz már! Mit kelted itt a pánikot?

– Szerinted kell itt még kelteni a pánikot? Én máris olyan pánikban vagyok, amilyenben még soha életemben nem voltam!

4. fejezet

Dariosznak már nem voltak illúziói Aldea szigetével kapcsolatban. Végignézte, ahogy a szolgálói behordják a temérdek ajándékot a trónterembe, és eközben olyasféle mosoly ült az arcán, amelyik csak olyan embernek lehet sajátja, aki a Földről származik, és tudja, hogy ebben a világban neki nincs semmiféle vesztenivalója.

Amikor kettesben maradtak, a király tüntetőleg az egyik ablak előtt álldogált, és hosszasan bámult a semmibe, majd méltóságteljes léptekkel

elfoglalta trónját, miközben vendégének csak egy alacsony, párnázatlan szófa maradt.

Osmosis kormányzója nem volt szívbajos, leült a kényelmetlennek tűnő alkalmatosságra, és belekezdett a mondandójába:

– Fontos ügyben kérem megtisztelő figyelmedet, nagy király. Felderítőim jelentése alapján komoly esély van rá, hogy a norlingok belátható időn belül egyesítik erőiket. Vasbordájú Kirigor véget vethet a vallási és egyéb indíttatású testvérháborúknak, azon egyszerű oknál fogva, hogy az északnyugati fejedelemségek legyőzése után nem marad már olyan tartomány, amelyik képes lesz ellenállni a hadigépezete erejének. Amikor pedig létrejön a norling népek egysége, akkor érkezettnek fogják látni az időt arra, hogy a szigetvilágunk ellen fordul...

– Mesebeszéd. – Ennyi volt Aldea királyának közbeszólása, és mellé olyan arckifejezés párosult, amely a gőg és a megvetés minden jelét egyszerre vonultatta fel. A fiatal, jóképű uralkodón látszott, hogy nincs híján az önbizalomnak, sem férfiúi, sem nemesi mivoltát illetően.

Dariosz előzetesen úgy gondolta, hogy ha lefutja a tiszteletköröket, és kellő figyelmet fordít Aldea királyának hájjal való kenegetésére, akkor a tárgyalás hasonlítani fog egy olyan eseményre, ahol két komoly uralkodó cserél eszmét egymással. Hamar rá kellett ébrednie, hogy óriásit tévedett.

– Dariosz! – hangzott fel a megszólítás, mindenféle titulus nélkül, és Aldea királyának arcáról egy pillanatra sem olvadt le a felsőbbrendűség érzését tükröző grimasz. – Be sem kell fejezned a mondandódat, így is tudom, hogy mire próbálnál rávenni. Nyilván nem haladja meg értelmi képességeidet, hogy felfogd, amit mondok. Nekem, mint az istenek kegyelméből a Szigetvilág legősibb uralkodóháza képviselőjének szintén vannak szemeim és füleim mindenhol. Már akkor tudtam, hogy mi a terved, amikor meg sem pakoltad a hajóidat, hogy elindulj hozzám. Csakhogy már a következtetésed kiindulópontja is hamis. Nem tudod, mert nem vagy sem nemes, sem uralkodó, hogy a norlingok, amióta világ a világ, mindig is így harcoltak egymással. Soha nem lesz a fejedelemségek között semmilyen egység. Ezt már tudta az én uralkodó atyám, és az ő atyja, meg az ő atyja is, évszázadok óta. Te pedig még csak annyit sem tudsz, hogy a vadkeleti nomádok az északi földrész hatalmi harcainak kiegyensúlyozói.

Dariosz most már egykedvűen hallgatta a szózatot. Tisztában volt vele, hogy a küldetése kudarcba fulladt, viszont megvolt az az utolérhetetlen helyzeti előnye, hogy a Föld nevű bolygóról származott, az életét ebben a világban csak egy ajándékként fogta fel, így nem volt semmiféle veszténivalója.

– A nomádok sem szeretnék, ha bárki leigázná őket – folytatta a nagyképű fejtágítót a király –, vagy bárkinek akár csak megfordulna a fejében ilyesmi, így hát ők mindig azt a fejedelemséget segítik meg, amelyik éppen vesztésre áll. A norling egység gondolata tehát eleve halálra van ítélve.

– Szavad ne feledd, nagy király – szólt közbe most szinte egykedvűen Dariosz –, de a történelemben mindig azok az államférfiak követik el a legnagyobb hibát, akik összetévesztik a valószerűtlent a lehetetlennel.

A király arcán pontosan nyomon követhető volt, hogy először maga a közbeszólás ténye háborította fel, majd a közlemény tartalma is kitérítette a hitéből.

– Vesztegeted az időmet, és bár némileg szórakoztató a jelenléted ősi királyi palotámban, akárcsak a mutatóványosoké, de nem tagadom, hogy véleményem szerint máris tovább tartózkodtál itt, mint az indokolt lenne.

Dariosz most már elmosolyodott:

– Pedig a Szigetvilág összefogásának lehetséges módozatairól és a kalózok elleni egységes fellépésről még szót sem ejtettünk...

– És nem is fogunk – nyugtatta meg a király. – Talán nem tűnt fel neked, de amit Osmosis szigetén, egy kezdettől fogva halálra ítélt kísérlet szintjén próbáltok megvalósítani az ostoba köztársaságokkal, azt az egész Szigetvilágban ellenszenv, megvetés és némi elnéző mosoly kíséri. A pórnép körében még akár hajhászhatod is a népszerűséget, mint úgynevezett kormányzó, de a végén Osmosis nemessége fog téged a pöcegödörbe taszítani. Mondd, Dariosz, gondolkoztál már azon, hogy mi lesz ennek a folyamatnak a vége? Mondjuk felszabadítod az összes rabszolgát? És utána mit fogsz csinálni? Nézed majd a palotád ablakából, ahogy lángol az egész sziget?

– Milyen feltűnő gyakorisággal használod a „halálra ítélet”, mint szófordulatot! – jegyezte meg mosolyogva Dariosz. – Mindenesetre nem Osmosis belügyi kérdéseiről szerettem volna veled eszmét cserélni, felség.

– Helyes. Mert arról sincs mit beszélnünk.

– Hát, nem is én hoztam szóba – vonta meg a vállát Dariosz, majd felemelkedett a szófáról, és derűsen kijelentette: – Ezt a beszélgetést valóban nincs értelme folytatni. De biztos vagyok benne, hogy a második tárgyalásunk sokkal gyümölcsözőbb lesz, és minden kérdésemre választ fogok kapni tőled, a két holdra esküszöm.

Aldea királyának hirtelen az a benyomása támadt, hogy rosszul hall. Nem akarta elhinni, hogy ilyesféle burkolt fenyegetés a saját tróntermében elhangozhatott. Ám mire eljutott az agyáig a felismerés, és szólásra nyitotta volna a száját, Dariosz kormányzó elhagyta a helyiséget, majd kíséretével a kikötőbe sietett.

5. fejezet

Attila meg akart fordulni, hogy végigtekintsen a hibernációs kamrákon, de valaki megragadta a karját, és visszafordította:

– Nem javaslom, hogy arra vedd az irányt – ismerte fel a tatár hangját. – A hibernátor búrája alatt rohadozó ember látványa minden, csak nem szívderítő. Típegj inkább valamelyik ablakhoz, és élvezd a kilátást.

Megfogadta Szubotáj szavait, és lassan odalépdelt az egyik kör alakú ablakhoz. Miután kitekintett, megkönnyebbülve kiáltott fel:

– De hiszen ez a Föld! Úgy látszik, nem sikerült a kilövés, az elhagyó pályára állítás. Itthon vagyunk! Keringünk a Föld körül!

A szőke orosz pilótanő odalépett mellé, és gyorsan lelombozta:

– Elhiszem, hogy a látvány ismerős. Kék tengerek, zöld szárazföldek, fehér felhőzet. De nézz csak egy kicsit odébb! – nyomta oda a mutatóujját az ablakhoz. – Látod azt a holdat?

– Látom. Mi van vele?

– Nem gyanús?

– Mi kéne, hogy gyanús legyen rajta? – értetlenkedett Attila, és egyre csak meresztgette a szemét. – Én most járok először az űrben, eddig még csak a Földről láttam a Holdat, nem igazán tudom, hogy mit kéne azon az ezüst színű égitesten észrevennem.

– Akkor gyere velem – ragadta meg a karját Oleszja, és átlépdelt az úrhajó túloldali ablakához, majd az orosz pilótanő így szólt: – Na? Érted már a problémát?

Attila megbúvólva és egyúttal letaglózva bámulta a látványt. Egy bronz színű, a másikonál valamivel nagyobbnak látszó holdat pillantott meg az ablakrésein át. Most már nem kellett komoly csillagászati szaktudás ahhoz, hogy felfogja, még csak véletlenül sem a Föld közelében vannak.

Na jó, de ha nem is a Föld közelében, és nem is a célállomáson, akkor hol?

6. fejezet

Már magasan járt a nap, amikor Mario felébredt a fogadó emeleti szobájában. Zúgó fejjel tápászkodott fel az ágyáról, odabotorkált az asztalhoz, és először vizsgálgással teli pillantást vetett a maradék bort tartalmazó fakupára. Aztán felemelte a pergament, és megnézte, mit sikerült írnia előző este. Gúnyos mosollyal időzött el a következő mondaton:

„...titokban még abban is reménykedem, hogy amikor magamhoz térek a delíriumból, akkor újra otthon találom magamat...”

– Hát persze – motyogta nem túl meggyőző méltatlankodással. – Ennek nyilván most kellett volna sikerülnie, ha már eddig egyetlen egyszer sem sikerült hazatérnem semmilyen piától. De hát az embernek muszáj ideológiát gyártani az iváshoz, ha már semmi más nem jut eszébe...

Odakintről lódobogást hallott, és egyszerre rossz előérzete támadt. Az ablakhoz lépett, és meglátott néhány katonát, akik éppen megérkeztek a fogadó elé. Ennek önmagában még nem lett volna semmi jelentősége, csakhogy a katonák, miután leszálltak lovaikról, fáklyát gyújtottak.

– Fáklya. Fényes délben. Aha – motyogta Mario. – Ezek vagy a fogadósra rágtak be, mert valami olcsó lőrét mért ki nekik az este aranyáron, és most gyújtogatni akarnak, vagy engem keresnek.

Hogy melyik tippjét tartotta valószínűbbnek a fiatal legény, azt jól mutatta, hogy a motyogás közben már el is kezdte összepakolni a kis cókmojkját. Komoly evilági javakat nem birtokolt, tehát ez a művelet elég gyorsan lezajlott. Aztán kitárta az ablakot, és amikor már a folyosón hallotta döngeni a komor lépteket, kilépett a párkányra. Azt ugyan nem tudta,

hogy a sebezhetetlensége a tűzre is vonatkozik-e, de meglehetősen kevés kalandvágyat és kíváncsiságot fedezett fel magában ennek kipróbálásához.

A következő percben már a homlokzat kiszögelléseibe kapaszkodva jutott el egészen az istálló tetejéig. Leugrott egy szénaboglyára, aztán gyorsan elkötötte a lovát, a hátára pattant, és mire a katonák észbe kaptak, már messze járt. A poros útról hamar lefordult, és bevetette magát az erdőbe.

7. fejezet

Osmosis kormányzói palotájában már délben megkezdődött a fogadás. A sziget előkelőségei szerették leszakajtani a mulatozás minden virágját, így hát szokás szerint már ebédidőben megkezdődött a jóféle étkek és a még remekebb borok feltálalása. A nagyterem falai mentén felállított asztalsorok roskadoztak a gyümölcstől és a frissen sült húsoktól, középen pedig táncosok és mutatványosok egymást váltva szórakoztatták a nemes urakat és hölgyeket.

Dariosz kormányzó természetesen az asztalfőn foglalt helyet, és egyelőre csínján fogyasztott ételből és italból egyaránt. Nemcsak azért, mert tudta, hogy messze még az éjjel. Be kellett vallania magának, hogy hosszú napok elteltével is nyomasztotta az Aldea szigetén elszenvedett diplomáciai fiaskó és megaláztatás.

Merengéséből a bordái között megjelenő könyök zökkentette ki. Trin, az öreg titkár jelezte finoman, hogy illendő volna az éppen szereplő úrhölgyre is vetni egy pillantást a nagy busongás közepette.

Dariosz felemelte a fejét, és aztán sokáig rajta felejtette a tekintetét Sztavrila úrnőn. A nemes hölgy a harmincas évei végén járhatott, de szemkápráztató bájait sok fiatal nő is megirigyelhette volna. És Sztavrila tett is róla, hogy pompás idomai senkinek se kerülhessék el a figyelmét.

Mintha nem is viselne semmit – gondolta magában Dariosz, amint végigtekintett a rafinált selyemruházaton, és szinte el sem jutottak hozzá a nemes hölgy szavai. Persze nem veszített semmit, a mai napon mindenki arról szónokolt, mekkora áldás Osmosis népének, hogy az idei választáson újra Dariosz lett a sziget kormányzója, aki felvirágoztatta a gazdaságot,

jólétet teremtett, igazságot hozott, tartsák meg az istenek még sokáig erőben és egészségben.

Dariosz odahajolt a titkárához, és halkán megkérdezte:

– Mi az állapota e nemes hölgynek?

– Tavaly özvegyült meg – felelte Trin. – Azóta jó pár kérője akadt, de nem adta be a derekát.

– Úgy – nyugtázta a kormányzó. És aztán már csak maga elé morogta: – Talán majd nekem beadja, mégpedig ma éjjel.

Az ünnepséget csakhamar megzavarta néhány hírnök megjelenése, akik rendre a kormányzóhoz siettek, és a fülébe súgtak valamit. Dariosz egy idő után szükségét látta, hogy néhány főemberével félrevonuljon, és megtárgyalja a fejleményeket. Kiválasztotta azt az időpontot, amikor csupán késdobálók és buzogánypörgetők voltak a színen, semmiféle nemes ajándékozó felbukkanása nem volt várható. Felemelkedett az asztaltól, rápillantott néhány emberre, aztán elindult a hátsó ajtó felé, amely egy kisebb helyiségre nyílt.

Az öreg Trin anélkül is követte a kormányzót, hogy erre bármiféle jelet vagy pláne konkrét felkérést kapott volna. Az elmúlt évek során a lelkében már annyira egybeforrt a saját élete és a kormányzó szolgálata, hogy természetesnek érezte ezt a működési módot.

Rajta kívül két országnagy, valamint a kikötőparancsnok haladt be a helyiségbe, utóbbi mindjárt jelentést is tett a kormányzónak:

– Összesen tizenhárom hajó érkezett, mind zsúfolásig telve emberekkel. De nem haladtak be a kikötőbe, hanem úgy fél mérőföld távolságban horgonyt vetettek.

– Tapasztalt a kikötőőrség bármiféle támadó szándékot? – kérdezte Dariosz.

– Nem, uram. A legcsekélyebbet sem. A legfrissebb jelentés szerint a vezérhajóról csónakot eresztettek le, amelyben négy személy ülhet, talán öt. Egyedül ők tartanak a kikötőnk felé.

– Meg lehet állapítani a hajók hovatartozását?

– A vitorláikkal együtt a zászlóikat is leeresztették. Ha megengedsz egy következtetést, uram, szerintem ily módon is jelzik, hogy nincsenek támadó szándékaik – vélekedett a kikötőmester.

Dariosz elgondolkodva járkált fel és alá a helyiségben, miközben a jelentést hallgatta, majd végül odalépett a kikötőparancsnok elé, a vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézve így szólt:

– Köszönöm a helytállásodat, nagyra becsülöm. Kérlek, hogy mostantól a leggyorsabb futárszolgálatot léptessük életbe a kikötő és a kormányzói palota között. Mindenről tudni akarok a lehető leghamarabb, de megértheted, hogy a fogadást nem szakíthatom félbe úgy, hogy még nincs is arra vonatkozó ismeretünk, pontosan mi történik.

A kikötőparancsnok meghajolt, aztán katonásan távozott, Dariosz pedig a hadügyi felelőshöz fordulva így szólt:

– Tudom, hogy ma, a beiktatásom ünnepén a katonáim is mulatnak. De mégis arra kell kérnelek, távozz a mulatságról, és személyesen tartsd kézben a folyamatokat. Nincsenek rossz előérzeteim, de igen nagy szégyen lenne, ha egy ilyen ostoba hadicsel segítségével foglalná el bárki is Osmosist. Szólítsd készenlétbe a még hadra fogható harcosokat. Délután van, talán még nem ütötte ki magát mindegyik tartalékosunk. Aki pedig csak néhány pohár bort ivott, hát annál vakmerőbben fog harcolni, ha úgy hozza a sors.

A hadügyi felelős is meghajolt, aztán sebesen távozott a kisteremből.

8. fejezet

Attila a bronz színű holdat és a végtelen űrt bámulta az ablakon át, és a lelkében egyre nagyobbra növekedett a félelem. Ha lehet, ezt csak fokozta, amikor egyszer csak felhangzott mögötte egy hang. Maxim, a rangidős pilóta kezdett el vészjeleket leadni a vezérlőpultnál ülve.

– Itt a Roszkozmosz űrhajója – harsogta a hirtelenszőke orosz a mikrofonba. – A Zvezda 121 jelentkezik. A nevem Maxim Ivanovics Rogyionov, a fedélzeten életben maradtak között a rangidős tiszt. Vészhelyzeti jelentés. Egységünk földi idő szerint 2189. október 23-án startolt, jelenlegi helyzetünk és időnk ismeretlen. A célt, amely a KF-1907-D-09 objektum lett volna, nem sikerült elérnünk. Űrhajónk stacionárius

pályára állt egy ismeretlen bolygó körül, amelynek paramétereit nem ismerjük. A fedélzeti mesterséges intelligencia nem ad kielégítő adatszolgáltatást arra nézvést, hogy...

És csak sorolta az egyre ijesztőbb tényeket, amelyek nyomán Attila úgy érezte, hogy bár mostanra már éppen kezdett magához térni a hibernáció hatásaiból, de amiket ez a szőke orosz ilyen elszántan közöl a széles nagy világegyetemmel, azok sokkal vérfagyasztóbbak mindennél, amit eddig elképzelni bírt.

Maxim harsogását csakhamar egy másik, sokkal áthatóbb hang szakította félbe. Voltaképpen egy nem túl érzelmes női orgánus. A fedélzeti rendszer géphangja kezdett el vészjósló adatokat közölni:

– Figyelem! Az oxigénszint csökken. Ismétlem: az oxigénszint csökken. Jelen tendencia mellett a kritikus szint elérése: tizenegy perc.

Majd az orosz után elmondta mindezt angolul és franciául is.

– Na, hát ez már csak hab a tortán – harsant fel Szubotáj dühös baritonja is, valami erős tatár káromkodással megfűszerezve, de azt már senki sem értette.

Hogy teljes legyen a kibontakozni készülő káosz, ekkor Guzel, a baskír kiáltotta el magát:

– Van egy újabb túlélő!

Attila hátranézett. A baskír ott állt lecövekelve egy hibernációs kabin mellett, és mereven bámulta. Szubotáj és Oleszja voltak azok, akik rögtön odasiettek.

– A mennykőbe, ez tényleg él! – kiáltott fel a tatár. – Hogy a fenébe’ tudtam elnézi az előbb?

Oleszja közben a hibernátor kezelőpaneljét zongorázta végig boszorkányos gyorsasággal, aminek eredményeként a búra alól csakhamar előkerült egy néger fickó, akiben Attila felismerte a francia hadifoglyot, a Tiago nevű zsoldost, akivel még a börtönben ismerkedett meg. A néger a negyedik kaukázusi háborúban ejtette foglyul az orosz hadsereg, és ugyanúgy tíz évet kapott, mint ő. Annak idején ennek az úrutazásnak a lehetőségét is egyszerre kínálták fel nekik, mint amivel kiváltható a szabadságvesztés ítélete. Mindketten rábólintottak, nem

kellett hozzá sok gondolkodási idő. De a magyarnak most az járt a fejében, talán mégis jobb lenne most egy szibériai börtöntelegen rohadni, mint ennek az elátkozott úrhajónak a gyomrában, ahonnan talán nem is lesz semmiféle kiút.

9. fejezet

A kormányzó visszatért az ünnepség színhelyére, a nagyterembe, és minő véletlen, már a belépésekor is Sztavrila úrnőre esett a pillantása. Az özvegy is elkapta ezt a pillantást, sőt viszonzta is, aztán igen hosszan és jelentősegteljesen fürdőztek egymás tekintetében. Kisvártatva az özvegy felemelkedett a helyéről, és a táncolók seregén áthaladva leült Dariosz mellé.

– Látom, hogy nyomasztanak az államügyek – közölte könnyed, csevegő modorban. – Tudok-e bármiben a segítségre lenni, kormányzó?

– Éppenséggel lennének ötleteim – vágta rá Dariosz, és maga is meglepődött, hogy milyen hirtelen terelődött a beszélgetés egy olyan tartományba, ahonnan már nincs is visszaút.

– Ötletekben én sem szenvedek hiányt – vallotta be Sztavrila –, de hát mit lehet tudni arról, hogy egy kormányzó mit engedhet meg magának?

Dariosz a nő szemébe nézett. Fesztelenül és zavartalanul. Talán ezt imádta a legjobban az egész uralkodói létben. Bárkinek fesztelenül és zavartalanul nézhetett a szemébe, annyi ideig, ameddig csak akarta.

– Bele akarsz látni az életembe? – kérdezte a nemes úrhölgytől. – Csak rajtad áll, hogy belülről is szemrevételezhesd.

– Mit jelenthet ez a beengedés? – kérdezte kacéran Sztavrila. – Csak a nappalt, a nyomasztó államtitkokkal, vagy akár az éjjelt is, egészen másféle titkokkal?

A kormányzó már éppen kezdte magát beleélni a sokat ígérő beszélgetésbe, amikor újabb hírnök hajolt a füléhez, és súgott bele olyan titkokat, amelyek nem az éjszakával vagy a nappallal voltak kapcsolatosak, hanem az állammal:

– Uram, a csónak partot ért. Nerid királyt és három kísérőjét hozta

kikötőnkbe. A király kihallgatásért esedezik. Hamarosan itt lesz, mert az őrség felsőbb parancsra átengedte.

– Helyes – nyugtázta a jelentést a kormányzó.

Dariosz a következő percben elhessegette a poharát újratölteni akaró szolgát. Úgy érezte, most sokkal inkább tiszta gondolatokra lesz szüksége, mintsem bortól kótyagos fejre. Fölemelkedett a helyéről, és csendre akarta inteni a zenészeket, de azok enélkül is elhallgattak, az éppen aktuális buzogánypörgető mutatványosok pedig sebesen kitakarodtak a terem közepéről.

– Tisztelt egybegyűltek! – zengett fel a kormányzó határozott és férfias hangja a nagyteremben. – Jelentést kaptam arról, hogy Neridea szigetének királya ide tart, és kihallgatást kért tőlem. Úgy gondolom, hogy mivel Osmosis egy köztársaság, a jelenlévő urakat és hölgyeket nem foszthatom meg attól, hogy hallják, mit akarhat tőlem e nemes uralkodó.

Ilyeténképpen a fogadást itt fogom lebonyolítani, hogy mindenki úgy hallgathassa végig, hogy közben nem kell elérhetetlen távolságban lennie étkeiktől és italaitól. Köztársaság vagyunk, így hát nekem nincs titkom az engem támogató előkelőségek előtt.

Dariosz visszaereszkedett a székébe, és bár ezt lelkes éljenzéssel kísérve tette, de azért érezte, hogy már hatott rá az ital, és a rövid szónoklata dagályos volt és kissé cinikus is. Azon tűnődött, talán el kellene vonulnia egy kis időre, hogy jeges vízzel frissítesse fel magát, ám erre már nem maradt idő, a kikötői küldöttség megérkezett.

– Nerid király, ezen a néven a huszadik! – dörgött fel az ajtónálló hangja, mire a mulatozó népség végképp elcsendesülve emelkedett fel helyéről, megadván a tiszteletet Neridea-sziget uralkodójának.

A király a terem közepéig menetelt, bal karját mindvégig a kardja markolatán nyugtatva, fejedelmi testtartással, de arca meggyötört volt és hamuszürke. A kísérői nem viseltek fegyvert, és nem is követték királyukat a multság helyszínének középső pontjáig, hanem már az ajtótól nem messze megálltak, és óvatosan kémleltek körbe, felmérvén a terepet.

– Üdvözöllek, Dariosz kormányzó, az istenek áldása legyen rajtad – hajolt meg a király. – Köszönöm, hogy fogadtál, s meghallgatod kérésemet.

Dariosz felemelkedett a székéből. Valami miatt azt érezte, hogy nem mindennapi közleménynek lesz tanúja hamarosan. Egy végsőkéig kétségbeesett, ötven év körüli embert látott maga előtt, aki igyekezett megőrizni méltóságát, és akivel neki most államférfiúi megbeszélést kell folytatnia, ráadásul igen széles hallgatóság előtt. Nem tudott visszaemlékezni, hogy kormányzói pályafutása során volt-e már ennél különösebb helyzetben.

Illő tisztelettel köszöntötte Neridea szigetének királyát, és megkérte, hogy tárja elő mondandóját.

– A szigetünk elesett. – Ez volt az uralkodó legtömörebb közleménye. Majd így folytatta: – Bizonyára előtted sem titok, nagy Dariosz, hogy népünk a legutóbbi időkben igencsak komoly megpróbáltatásokon esett keresztül. Két esztendővel ezelőtt járvány tizedelte meg lakosságunkat, tavaly pedig áradások egész sorozata tarolta le Neridea egykor szebb napokat látott és virágzó szigetének településeit. Az éhínség és a legnagyobb szükség közepette a kalóznépség megneszelte gyöngülésünket, és reánk támadtak. Bármilyen hősieken küzdöttek is harcosaink, eljött az a nap, amikor már nem volt értelme a további ellenállásnak. Döntenem kellett: a teljes pusztulás, avagy a menekülés. Hát most menekültek lettünk, és tőled remélünk segítséget, nagy Dariosz, és hiszünk Osmosis testvéri szeretetében. Arra kérünk, fogadjatok be minket, a Szigetvilág árváit, hogy ne kelljen nemzetségeinknek végképp elpusztulnia.

Súlyos csönd állt be a nagyteremben. A király a szónoklata végén enyhén lehajtott fejjel állt a helyiség közepén, Dariosz pedig mindvégig a Szigetvilág legnyugatibb királysága uralkodójának alakján nyugtatta tekintetét, és egyszeriben számos kérdése támadt.

– Hányan érkeztek, nagy király?

– Ezer harcos, és valamivel kevesebb asszony, gyermek és más, harcban hasznavehetetlen személy. Öreg vagy sérült mesteremberek, földművesek, pásztorok, a megmaradt népem.

– Mi vezetett erre a nehéz döntésre, hogy feladd őseid földjét, ahol húsz nemzedék óta a te családod adta a királyt a népednek?

– Mint mondtam, választanom kellett a teljes kipusztítás és a megmaradás között. Nem volt már semmilyen esélyünk az orzók

kalóznépsége ellen. Tisztában voltak gyöngeségeinkkel, vérszemet kaptak. Ha maradunk és ellenállunk, ma már csak emlék lennénk a Szigetvilág népeinek sorában. Maradék hajóinkkal, jószágainkkal és embereinkkel a menekülést kellett választanunk. Ez nem a gyávaság jele, Neridea népe sosem volt gyáva. A megmaradásunk volt a tét.

10. fejezet

Dariosz kormányzó két legfőbb bizalmi emberével elvonult a kisterembe, hogy hatszemközt tárgyalják meg a Nerid királynak adandó választ. Alig csukódott be mögöttük az ajtó, máris parázs vita volt kialakulóban.

– Uram, én a helyedben támogatnám a kérelmet – mondta halkán és szerényen Trin, az öreg titkár.

– Én viszont amondó vagyok, hogy eszedbe ne jusson ilyesmi, uram! – jelentette ki sokkal harsányabban és határozottabban Tardillisz hadügyi országnagy.

– Remek – dőlt le látszólag kedvetlenül egy szófára Dariosz. – Már látom, hogy ez is nagyon könnyű döntés lesz. Próbálom visszaidézni, mikor történt utoljára olyasmi, hogy ti bármiben is egyetértettetek volna, csak nem nagyon sikerül.

A lábát hanyagul feltette egy zsámolyra, és teátrálisan intett a két bizalmasának:

– Tessék, fejtsétek ki érveiteket, de röviden és tömören, ha kérhetem!

– Ha megengeded, emlékeztetnélek rá, uram, hogy Osmosis hosszú évek óta nem viselt hadat senki ellen – ragadta magához a szót az öreg titkár. – Hogy úgy mondjam, a hadseregünk meglehetősen elkényelmesedett. Ráadásul amióta határozott kérésem ellenére korlátoztad az arénák harci játékait, jószerivel semmilyen lehetőségük nem maradt legkiválóbb vitézeinknek, hogy megcsillogtassák katonai erényeiket. Ebben a helyzetben kife...

– Nem hiszem, hogy most van itt az ideje a szokásos korholásaidnak – vágott közbe Dariosz.

– Azt kérted, uram, hogy fejtsük ki érveinket röviden és tömören – emlékeztette a kormányzót Trin. – Nem gondolom, hogy finomkodást

vársz el tőlünk... Szóval, ebben a helyzetben kifejezetten jól tenné védelmi képességeinknek, ha ezer kipróbált harcos csatlakozna a hadseregünk állományához.

– Ezer kipróbált harcos? – kacagott fel gúnyosan Tardillisz. – Talán nem figyeltél oda a király szavaira. Ez egy éhhalál szélén tántorgó, lesóványodott söpredék, akiket még a kalóznépség is képes volt kiverni az ősi szigetéről.

– Feltáplálásuk nem venne igénybe sok időt – vélekedett az öreg titkár. – Utána viszont elit légiója lehetne seregünknek, amelyet bármikor sikerrel vethetnénk be bármilyen harcban.

– Na és a járulékos tömeg? – kérdezte a hadügyi országnagy. – Csaknem ezer nő és gyermek, csupa éhes száj.

– Osmosis gazdagságának meg sem kottyán ennyi éhes száj betömése – mutatott rá Trin. – Arról nem is beszélve, hogy Neridea lakossága mindig is dolgos és szorgos népség hírében állt. Bizonyára nyernénk velük számos mesterembert, földművelőt és pásztort, akik idővel gyarapítanák Osmosis sokszínűségét és gazdagságát.

– De egyúttal büszkék és szabadok is, nem fogadják el a rabszolgaságot.

– Büszkék? Ezt komolyan mondod, Tardillisz? Jelenleg éppen tizenhárom hajón nyomorognak a kikötőnkben, és bebocsáttatásért könyörögnek.

– Rendben, játsszunk el a gondolattal, hogy befogadjuk őket – emelte fel a kezét megadóan az országnagy. – És mi lesz azután? Merthogy ennek hamar híre megy, efelől kétsége ne legyen senkinek. Mi lesz, ha a Szigetvilág összes nyomorult haszonlesője, szerencselovagja és hitvány csőcseléke megindul a kikötőnk felé, és éhesen jajveszékelve befogadást kér? Hány menekültet vagyunk képesek gond nélkül letelepíteni?

Dariosz halvány mosollyal figyelte két főembere vitatkozását. Be kellett vallania magának, hogy igencsak kedveli az öreg titkárt és a kissé korpulens testalkatú, kopasz országnagyot. Sokszor megszabadították már a töprengés fárasztó feladatától, pusztán azzal, hogy felsorolták előtte az összes létező érvet pró és kontra, így neki már csupán a döntés meghozatalával kellett bajlódnia. Mint ezúttal is.

Felemelkedett a szófáról, és egyetlen határozott mondattal véget vetett a vitának:

– Köszönöm a segítségeket, a döntést meghoztam.

Azzal meg sem várva a két bizalmasa reakcióját, feltépte az ajtót, visszahaladt a nagyterembe, és az asztalfőnél megállva csendre intette a muzikusokat. Neridea királya is felemelkedett a helyéről, a terem közepére haladt, majd méltóságteljesen kihúzva magát, a kormányzó szemébe nézve várta a döntés kihirdetését.

– Nerid király, ezen a néven a huszadik, halld meg döntésemet! – dörgött Dariosz hangja, teljesen betöltve a csöndbe borult termet. – Testvérek vagyunk, hiszen ti is a meori nyelvet beszélitek, a meori nemzet tagjai vagytok, a Szigetvilág nagy múltú népét tisztelhetjük bennetek. A testvér pedig azért testvér, hogy segítsen a bajban. Osmosis szigete szeretettel befogad benneteket. Add ki a parancsot a hajóidnak a kikötésre, én pedig intézkedem, hogy bátor és büszke néped megmaradt tagjai megfelelő ellátásban részesüljenek.

Többek szerint a királynak könny csillogott a szemében, mindenesetre a fejét meghajtva tisztelgett a kormányzó előtt, és csak annyit szólt:

– Köszönöm, Dariosz kormányzó! A népem sohasem fogja elfelejteni a mai napot. – Azzal megfordult, és a kísérelével együtt kisietett a teremből.

11. fejezet

Mario már jó ideje dél felé lovagolt, és eredetileg az volt az elképzelése, hogy meg sem áll a tengerpartig, de az élet keresztülhúzta a számítását. Enni ugyanis kell. Még ebben a különös világban is. Márpedig neki elfogyott az élelme. És ami ezzel szorosan összefüggött: a nyílveesszői is elfogytak. Ugyan megpróbált mindenféle útba eső erdőségekben aprójószággra vadászni, de be kellett látnia, hogy pont úgy kezeli az íjat, ahogy egy olyan illető kezelné, akinek azelőtt még sosem volt a kezében ilyen fegyver.

Az éhség pedig nagy úr. És hiába határozza el az ember, hogy semmiféle lakott települést nem fog útba ejteni egészen a tengerpartig. Ha egyszer a gyomorkorgás közbeszól, akkor muszáj a lovat egy távolban felsejltő

templomtorony irányába állítani. Mert ahol templomtorony van, ott bizonyára valamiféle fogadó is lesz.

Mario egyébiránt azért volt ennyire tartózkodó, mert egyre több jel mutatott arra, hogy őt már az egész fejedelemségben keresik. Vagy talán nem is a keresés a legjobb szó erre, de hogy híre ment a csodás eseteinek, abban száz százalékig biztos lehetett. Újabban lépten-nyomon a saját legendájába ütközött. Az emberek már nemcsak megyeszerte, de a fejedelemség minden pontján a sebezhetetlen ifjúról regéltek, és olyan mítoszt költöttek az alakja köré, hogy attól ő maga döbbent meg a legjobban. Egyszerre volt büszkeségre okot adó, szórakoztató, de ugyanakkor rémisztő is mindez. Mert az ugyan tény, hogy középkori állapotok között nem könnyű az emberről valamiféle körözesi személyleírást adni, de azért az ördög nem alszik, talán még ezen a bolygón sem.

Mario nem kívánt semmiféle kísérletezésnek alanya lenni. Főleg nem szenvedő alanya. Azt már tudta, hogy nem fog rajta a kard, a lándzsa, a buzogány, és egyéb középkorban használatos fegyverek, amelyek mind az emberi test folytonossági hiányát hivatottak elősegíteni. Csakhogy csöppet sem volt benne biztos, hogy ugyanez a helyzet a tűzzel, a mérgekkel, a savakkal és különböző egyéb elemekkel, illetőleg középkori kivégzési módszerekkel, teszem azt a vízbe fojtással. Nem érzett olthatatlan vágyat ilyesféle halálnemek kipróbálására, ő csak a régi életét szeretne volna visszakapni. De úgy gondolta, ezen cél érdekében most már egész máshol kell küzdenie. Délre indult hát, a sokat emlegetett Szigetvilág felé, ám az éhség most bekényszerítette egy kistelepülésre.

A falucska egyébiránt szerfölött különös képet mutatott, legalábbis hősünk számára. Egy aprócska templom állt a közepén, az épület főhajójához képest aránytalanul magasnak tűnő harangtoronnyal. Körülötte igen szellősen és meglehetősen szétszórtan kisebb-nagyobb parasztházak álltak, és nemhogy utcákat nem lehetett felfedezni, de semmiféle logikus elrendezést sem. Bár az is igaz, hogy a házikók mindegyikéhez rendezett porták és gondosan megművelt veteményeskertek tartoztak. Mindegyiket sebtében összeeszkábáltnak tűnő, foghíjas léckerítések vették körül, és voltaképpen az ezek közötti mezsgyék képezték a girbegurba közlekedési útvonalakat.

Ilyen települést Mario eddig még nem látott, pedig jó pár hónapja vándorolt már a fejedelemség területén. Ám még ennél is különösebbnek hatott számára, hogy a falucskát nem vette körül sem árok, sem sövény, mint más, hasonló településeket. Rendben, kőfalat nem vár el az ember, mint nagyobb városok esetében, de hogy egy nyomorult kis palánk se védje a falucskát, az azért eléggé szokatlan volt.

Ezt már csak azért is furcsállta, mert számításai szerint a település a tengerpartra vezető kereskedelmi útvonalon, vagy legalábbis annak közelében feküdt. De csöppet sem volt ellenére, hogy nem kell különösebben nagy forgalomra számítania, és az sem volt túlságosan valószínű, hogy egy katonai őrzőpatyolatba szalad bele.

Az elkerített veteményeskertek labirintusából lassan beért a falu főutcájára, és megkönnyebbülve látta, hogy nem kell majd a parasztoknak ételért rimánkodnia, mert van valami kocsmá- vagy fogadóféleség a templomtól nem messze. Odaporoszkált hát, annak rendje és módja szerint megkötötte lovát a bejárat előtti fakorláthoz, majd senkire sem nézve, a feltűnés legkisebb jele nélkül próbált meg odabenn némi sült húshoz hozzájutni.

Egész sokáig sikerült észrevétlennek maradnia. Már majdnem végzett az étkével, amikor betántorgott a helyiségbe egy foltos ruházatú helyi paraszt, pórázon vezetve egy négykézláb közlekedő nőt. Mintha csak a kutyáját sétáltatta volna. A szerencsétlen asszonyon szöges nyakörv volt, ruhája elkoszlott, a térde pedig annyira kisebesedett, hogy a padlón is vérnyomot hagyott.

Mario elhűlve bámulta a jelenetet – amely a fogadó közönségének körében osztatlan sikert váltott ki –, majd észbe kapott, és megpróbált úgy tenni, mintha észre sem vett volna semmit. De ehhez pont nem jó helyen ült. Az ő asztalánál – amelyik igen közel esett a söntéshez – pihent meg a „kutya”, miközben a gazdája egy kupa bort rendelt.

– Na mi van, Troden? Má megen behoztad a kutyádat? – kérdezte látszólag szigorúan a fogadós. – Pedig a múltkor is megmontam, hogy állatnak odaki a helye!

– Jaj, bocsássad má meg, nagy tiszteletű fogadós uram, hát éhes ez a szerencsétlen kutya, kék neki valami táp! – fogta könyörgőre a paraszt, meglehetősen színpadiasan, a helyi közönség őszinte derűtségére.

Hamar világossá vált Mario számára, hogy a perverz játékban mindenki részt vesz, és nincs egyetlen ember sem, aki a térdre kényszerített nyomorult pártját fogná. A fogadós egy félig már széthasadt fatálban csontot dobott a „kutya” elé, az meg kínjában – már biztosan jó régóta nem ehetett – mohón kapott a falatok után, és megpróbált minden maradék húst lerágcsálni a cubákokról.

Mario érezte, hogy nem lesz okos dolog megszólalni. De eközben teljesen biztos volt benne, hogy úgysem fogja tudni megállni...

12. fejezet

Dariosz elégedetten fedezte fel, hogy Sztavrila úrnő valahogy megint odakeveredett mellé. Már késő este volt, szerencsére komolyabb ügyekben nem kellett döntenie, nem történt semmi különös a köztársaságban azon kívül, hogy Neridea maradék népe Osmosis szigetén kívánt letelepedni, de az özvegy mellei még mindig ígézően ringatóztak a selyem alatt, és Dariosz már fogyasztott annyi bort, hogy számára most ez legyen a legfontosabb.

Kívánta ezt a nőt, és már éppen azon kezdett elmélkedni, hogy mikor került hasonló fogás a hálójába, amikor Sztavrila megfogta a kezét:

– Talán ideje lenne, ha beváltanád az ígéreteidet, uram.

– Mire gondolsz? – adta a tudatlant a kormányzó, pedig pontosan emlékezett a nap minden egyes párbeszédére, amelyet ezzel az elképesztően vonzó nővel folytatott.

– Belső titkokra gondolok – tette egyértelművé Sztavrila –, de ha meggondoltad magad, jó kormányzóm, akkor inkább elmegyek a terem másik végébe, hogy igazán jó szögből tekinthessem meg a tűznyelők és buzogánypörgetők kicsit sem izgalmas parádéját, miközben izzadó negyvenéves kéjencek vizslató tekintetét kell kiállnom.

Dariosz felnevetett. Máris úgy érezte, igencsak kedveli ezt a nőt. Felállt, intett a zenészeknek, mire azok lágy és andalító muzsikákat kezdtek

játszani, a tűznyelő pedig anélkül takarodott le a porondról, hogy bármit is kellett volna szólni neki.

Kézen fogta Sztavrilát, kivezette a terem közepére, majd táncolni kérte fel, és csakhamar összesimult a testük. Dariosz úgy érezte, ilyen izgató melleknek semmilyen módon nem lehet ellenállni, férfi ilyesmire nem lehet képes, ha normális és egészséges.

A nagyterem közepe hamar megtelt táncoló párokkal. Az előkelő közönség szerette majmolni a kormányzót, egyesek még visszataszítóan szervilis arckifejezést is öltöttek az egészhez, mutatván, hogy tessék, én is azt csinálom, amit a nagy Dariosz! Hát nem csuda fontos és megkerülhetetlen ember vagyok?

A megkerülhetetlenségről az egymásra találó párnak más lehetett a véleménye, mert amikor a terem szélére sodorta őket a táncrend, akkor teljes egyetértésben slisszoltak ki az ajtón, és hamarosan Dariosz lakosztályában találták magukat.

– Itt minden titkomat megfejltheted – közölte sokat sejtetően a kormányzó, mire Sztavrila úrnő érdekes kijelentéssel válaszolt:
– Szeretném, ha én lehetnék a legfőbb titkod.

Nem maga a kijelentés volt érdekes. Hanem az utolsó szó. A titok. Amelyet a jeles hölgy úgy ejtett ki, hogy közben a mutató- és középső ujját behajlított. Mintegy „macskakörmet” vagy idézőjelet imitálva beszéd közben.

Dariosz döbbenten állt meg az ágy mellett. Szinte lefagyott. Csak nagy sokára volt képes újra megszólalni. Az egész este folyamán most nézett a legmélyebben a nő szemébe:

– Te is a Földről származol, ugye?

13. fejezet

A baskír és a tatár kisegítették a hibernátorból a jól megtermett fekete fickót, aztán némi nehézségek árán előrebotorkáltak vele a vezérlőpultig, ahol az immár rangidős tiszt, Maxim tartott afféle eligazítást:

– Evakuálunk – jelentette ki határozottan. – Mivel az ellenőrző rendszer szerint valahol szökik az oxigén, nincs is más választásunk.

– Ez az a rendszer, amelyik azt sem tudja, hogy jelenleg hol vagyunk? – kérdezte epésen Szubotáj. – Lehet, hogy az oxigénszintet illetően is téved.

– És ha ebben is téved, akkor mi van? Mit akarsz itt csinálni? Naphosszat nézegessük egymást, meg az oszladozó hullákat a búrák alatt? – kérdezett vissza ingerülten Maxim, majd ellentmondást nem tűrően újra kijelentette: – Evakuálunk! Mondom a beosztást: jómagam viszem le a gépest, Oleszja az emberest, mégpedig a magyar és a baskír bányásszal, Szubotáj viszi a vadászgépet, a francia pedig az űrliften megy le.

Attilának az igen hatékony kiképzés nyomán rögtön világos volt a beosztás. A *gépes* kifejezés azt az űrsiklót takarta, amelyiknek a bányászati gépek felszínre vitele a feladata, az *emberes* pedig – értelemszerűen – a bányászok leszállítását intézte volna, már ha nem haltak volna meg az utazás során, kivéve őt és ezt a furcsa tekintetű baskír fickót.

A hibernálásból éppen csak kiemelt francia azonnal akadékoskodni kezdett:

– Aha. Szóval én megyek a liften. Egyedül. Mert fekete vagyok, ugye? A genfi egyezmény nem mond erről valamit?

Maxim most már éktelen haragra gerjedt. Odalépett a néger elé, és szinte az arcába sziszegte:

– Itt nem mész semmire a nyugati dumáddal. Nézz már magadra, te szerencsétlen! Most szedtünk ki a keltetőből, azt sem tudod, merre van a fenn és a lenn! Ha berakunk a spirálba, magad alá fogsz szarni és okádni, mielőtt elérnénk a bolygó felszínét!

– Jól van, nyugodj meg – tette honfitársa vállára a kezét Oleszja. – Ne foglalkozz vele, hogy mit pampog ez a nyomorult rab. Te vagy a parancsnok, azt csináljuk, amit mondasz, és kész!

– Minden rendelkezésünkre álló közlekedési eszközt leviszünk? – kérdezte a tatár, de most már nem gúnyosan, hanem őszinte csodálkozással.

Maxim is próbált lehiggadni kissé. Valamivel nyugodtabb hangon, szinte már tárgyilagosan jelentette ki:

– Semmiféle eszközt nincs értelme itt hagyunk az űrállomáson, amivel vissza lehet rá térni a felszínről. Már így is túl sok a meglepetés ezen a küldetésen, én nem vagyok hajlandó újabb kockázatot vállalni. Különben

is, nézz már magad mögé! Ezeknek a szerencsétleneknek úgyse lesz már szükségük semmiféle úrsiklóra. Szerinted fel fog még ülni bármelyikük is? – kérdezte, mélyen hallgatva arról, hogy a franciát lényegében az utolsó pillanatban mentették ki.

A tatár kissé oldani akarta a feszültséget, ezért váratlanul átölelte Attila vállát:

– Adjátok ide nekem ezt a magyart! – kérte elvigyorodva. – Rohadtul unnám magam egyedül. Hadd legyen velem! Minek Oleszja mögé két utas? Ezek csak bányászok, úgyse tudnak neki segíteni semmit.

Attila ezen a ponton kezdte elveszteni a fonalat, és azt vette észre, hogy a lelkét körbefonja valami bizonytalan, behatárolhatatlan, de nagyon rossz érzés. Mindenesetre nem volt ideje ilyesmikben elmerülni, mert ekkor Maxim kiadta a parancsot, miszerint úrruhákat felvenni, aztán pedig a zsilipkamrák előtt sorakozó! Úgyhogy ő is a lehető leggyorsabban megkereste a szám alapján azonosított tárolóját, és ahogy a kiképzésen tanulta, a fülébe helyezte a kommunikációs egységet, aztán belebújt a fehér úrruhába, és a fejére illesztette a sisakját. Utána pedig odaállt a tatár mellé, de nem mert egy pillantást sem vetni a kutyafejű fickóra. Megadóan várta a sorsát.

14. fejezet

Dariosz és Sztavrila már egy ideje csöndben ültek egymás mellett az ágyon. Mindketten azt az érzést ízlelgették magukban, hogy végre, hosszú-hosszú evilági évek után rátaláltak valakire, aki szintén a Földről származik. Ám egyelőre úgy tűnt, hogy sehogy sem tudnak mit kezdeni ezzel a felismeréssel.

A csöndet végül a nő törte meg:

– Hogy érzed most magad?

– Furcsán – sóhajtott Dariosz. – Nem is hiszem, hogy szavakkal le tudnám írni. Valami olyasmi ez, mint amikor az ember kiesik a szerepéből. Vagy lebukik...

– Lebukik?

– Mondtam, hogy nem fogom tudni elmagyarázni.

- Talán van feleséged?
- Dehogyan! – nevetett fel Dariosz. – Te mióta élsz Osmosis szigetén?
- Lassan már tíz éve.
- Szerintem tudnál róla, ha Dariosznak, aki öt éve kormányzó itt, lenne felesége, nem gondolod?
- Bizonyára. Egyébként mi voltál a földi életedben?
- Voltam...? – hökkent meg Dariosz. – Nagyon remélem, hogy még vagyok is.
- Úgy gondolod, hogy számunkra van innen visszaút a földi világba?
- Nem gondolom, hanem tudom – jelentette ki határozottan a férfi.

Sztavrila felhúzta a lábait az ágyra, és törökülésben elhelyezkedve, tágra nyílt szemekkel tekintett Darioszra:

- Na, most már nagyon kíváncsi vagyok a történetedre. Kérlek, mesélj el mindent magadról!

A férfi megköszönte a torkát, mint valami feleletre készülő kisdiák, és aztán belekezdett:

- Melbourne-ben születtem 1994-ben. Földi idő szerint 2030-ban kerültem át ide, 36 évesen. Nagyon furcsa körülmények között. Az utolsó emlékem az volt, hogy a pszichológusomnál fekszem az ágyon, és éppen a regressziós hipnózist akarja alkalmazni rajtam. Először azt hittem, túl mélyre vitt a doki, mert egy idő után azt láttam, hogy valami ókori vagy középkori fogolytáborban vagyok. Jó ideig meg voltam róla győződve, hogy ez csakis valamelyik előző életem lehet...

Dariosz eddig lehajtott fejjel emlékezett, de most oldalra pillantott, és észrevette, hogy Sztavrila már nem kíváncsian tekint rá, hanem szomorúan.

- Mivel lomboztalak le ennyire? – kérdezte csöndesen.
- Az évszámaid döbbsenítették meg – vallotta be a nő. – Szíven ütött, hogy a Földön már 2030 van. Sőt, hiszen csak akkor kerültél át, de azóta is eltelt jó pár év. Na most ehhez képest én 1944-ben születtem, és 1983-ban kerültem ide, 39 évesen...

Dariosz gyöngéden megsimogatta a nő arcát, és próbálta megvigasztalni:
– Ha végighallgatod a történetemet, akkor rá fogsz jönni, hogy nincs értelme keseregni.

Aztán újra maga elé bámult egy darabig, és elkezdett röhögni.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte a nő.

– Még jó, hogy nem dugtunk – vihogott tovább Dariosz. – Elvégre, ha jól számolok, te már egy majdnem százéves nyanya vagy.

Sztavrila durcásan tarkón legyintette a férfit:

– Vigyázz a szádra, kormányzó! Mellesleg nem jósolok neked nagy jövőt, ha képes vagy néhány pillanat alatt semmissé tenni az ígéreteidet. Nem azt mondtad, hogy meg fogsz vigasztalni? Erre a következő mondatodban már a koromon élcelődsz...

– Jól van – emelte fel megadóan mindkét kezét Dariosz. – Azonnal beváltom az ígéretemet, és elárulom neked, hogy én egyszer már visszatértem a Földre. Tehát tudom, hogy lehetséges.

– Hogyan történt?

– Nagyon egyszerűen. Felébredtem az ágyon. A pszichológusnál. Kihozott a hipnózisból, és kész. Mintha mi sem történt volna. Amikor rápillantottam a faliórájára, megállapíthattam, hogy pontosan negyvenöt perc telt el, pont ugyanúgy, mint más esetekben. Mindig háromnegyed óra nála egy-egy konzultáció.

– És elmesélted neki, hogy hol jártál ez alatt a háromnegyed óra alatt?

– Nem. Egyrészt idő sem lett volna rá akkor. De a legközelebbi kezelés alkalmával sem meséltem neki. Azt hazudtam, hogy nem emlékszem semmire...

– Legközelebb is elmentél hozzá? Ezek után?

– Már hogyne mentem volna? Van fogalmad róla, mennyire vágytam vissza Osmosisba? És pont akkor hagytam volna fel az egészszel, amikor már biztosan tudtam, hogy van visszaút?

Most Sztavrila bámult maga elé, és közben azt motyogta:

– Azt hiszem, én tudom, hogy ez mikor történt...

– Úgy bizony – bólintott Dariosz, meg sem várva, hogy a nő befejezze a mondandóját. – Amikor egy fél napig halott voltam Osmosisban – nevetett fel. – Anélkül most nem lennék kormányzó. Talán te is ott voltál az aréna nézőterén?

– Nem, én csak hallomásból értesültem a történetekről. A férjem vidéki birtokán mesélte valaki egy fogadás alkalmából a csodaszamba menő esetet. A bajvívó halálos sebet kapott, és összerogyott. Életében először legyőzték. Mivel már harcra képtelen volt, kivitték a küzdőtérre, és amikor nem sokkal később meghalt, felravatalozták egy asztalon. Ám délutánra feltámadt, visszatért a porondra, és fényes győzelmet aratott.

– Akkor ragadt rám a legyőzhetetlenség mítosza.

– És aztán az Égi Jel is sokat segített, hogy kormányzó lehess...

– Ahhoz semmi közöm! – mentegetőzött kacagva Dariosz. – De nagyon jól jött, ez kétségtelen. Máig is hálás vagyok érte az evilági isteneknek.

– Gondolod, hogy léteznek evilági istenek?

Dariosz elkomolyodott:

– Fogalmam sincs. Lehet, hogy valamiféle meteorológiai jelenség volt, amelyet a napfogyatkozás idézett elő. Egy villám, vagy ilyesmi.

– Villám? Amely nyílegyenesen vezet le az égből a földre?

– Feltehetsz bármennyi kérdést ezzel kapcsolatban, egyikre sem fogok tudni válaszolni.

15. fejezet

Amikor becsukódott fölötte a vadászgép fülkéjének fedele, Attila igyekezett nyugalmat erőltetni magára. „Semmi gond, itt ülök a 23. század csúcstermékének anyósülésében, rajtam már nem múlik semmi.” – Ilyesmiket hajtogatott magában lehunytt szemmel, majd abból próbált erőt meríteni, hogy egyre sűrűbben pillantgatott oldalra, és elégedetten figyelte, ahogy Szubotáj nagy rutinnal és magabiztos arccal kattintgat a kijelzőn.

– Leválasztás – hallotta Maxim hangját a fülhallgatóban, és ebben a pillanatban kinyílt alattuk a zsilipkamra ajtaja, majd a vadászgép aprót rándult, és elkezdett lassan távolodni az űrállomástól.

– Rácsatlakoztatok a vezérsugárra – közölte kisvártatva a parancsnok. –Jó utat lefelé, szerencsés landolást!

„Ez olyasmi lehet, mint amikor réges-régi évszázadokban jó szelet kívántak egymásnak a hajósok” – gondolta Attila, és közben érezte, ahogy a vadászgép irányba fordul, s megkezdzi a lefelé tartó, spirális körözést a vezérsugár origója körül.

Szubotáj elindított valami lágy, pszichedelikus zenét, és közben magabiztosan kijelentette:

– Na, ha minden jól megy, akkor most következik életed legunalmasabb másfél órája.

Attila egészen megrökönyödött a pilóta szavain. Miféle unalmas másfél óra? Ez a fickó tudatában van annak, hogy ő még soha életében nem vett részt űrutazáson? Egy tapasztalt kozmonauta és katona számára nyilván unalmas, hiszen láthatóan mindent rábízott a robotpilótára, és most lehunyt szemmel, hátradőlve élvezi a zenét. Na de ő? Hát be sem tud telni a látvánnyal!

Voltak pillanatok, nem is ritkán, amikor Attila teljesen elfelejtett minden félelmetes érzést és nyomasztó gondot, amit a sorsa a hibernátorból való kikászálódása után rakott a vállára, és önfeledten élvezte azt a csodát, amelyet az ismeretlen bolygó felszínéhez való közeledés jelentett.

Mindössze talán fél óráig tarthatott ez a csoda. Akkor szólalt meg először úgy Szubotáj, hogy a korábbi félelmek mind visszajöttek, ráadásul hatványozottan.

– Oleszja, miért nem magam fölött látlak? – Ez volt a tatár első olyan ideges megnyilvánulása, amelyik újra gyomorgörcsöt eredményezett Attilánál. Oldalra pillantott, és már nem azt látta, hogy Szubotáj a két kezét összefonva a tarkója mögött, mosolyogva terpeszkedik az ülésben, és élvezi a zenét. Épp ellenkezőleg. Idegesen fészkelődött, és hol a monitora adataiba bújta bele, hol a vadászgép ablakain próbált a lehető legtöbb irányban kikémlelni.

– Elkezdünk távolodni a vezérsugártól – jött az orosz nő válasza. – Ezt kicsit sem értem. Mi a fene történik itt?

Ez minden volt, csak nem megnyugtató, főleg egy laikus számára. Attila hirtelen olyan félelmet érzett, amihez képest az úrállomás fedélzetén tapasztalt szorongás egy ápolt kerttel rendelkező, madárcsicsergős elmeotthon biztonságos akolmelegének tűnt.

16. fejezet

– De most már éppen eleget beszéltünk rólam – vélekedett Dariosz. – Ideje, hogy elmeséld te is a történetedet.

– Görög vagyok – kezdett bele Sztavrila, majd azonnal meg is torpant, és sokkal csendesebben hozzátette: – Vagy legalábbis voltam, amíg a Földön éltem. Egy tengerparti kisvárosban dolgoztam, egy étteremben, pincérnőként. Nem volt rossz sorom, de...

Dariosz nem állhatta meg, és közbeszólt:

– Miért mondod mindezt ilyen szomorúan? És miért használsz múltidőt? Nem értetted meg, amit az előbb meséltem? Van visszaút a Földre, én vagyok rá a bizonyíték!

Sztavrila felemelte a fejét, és mélyen a férfi szemébe nézett:

– Lehet, hogy én a Földön már rég halott vagyok.

A kormányzó döbbenten hőkölt hátra:

– Hogy érted ezt?

– Akkor elmondom, hogyan kerültem én át Osmosisra a földi világból – dőlt hátra az ágyon a nő. A tekintetét a mennyezetre függesztette, és belekezdett a mesébe: – Csodás júniusi nap volt, 1983 nyarán. Egy hegyi szerpentinon haladtam a kocsimmal, és egy pillanatra elkalandozott a figyelmem. A vészesen közeledő balos kanyart már nem tudtam bevenni, és legurultam a domboldalon. A következő emlékem az, hogy kórházban fekszem, és orvosok állnak körülöttem. De nem tudtam megállapítani, hogy épp a műtőasztalon heverek, vagy esetleg már túl vagyok bármiféle beavatkozáson. Meglehetősen rövid ideig tartott a föleszmélésem. Már ha annak lehet nevezni. Mindenesetre az orvosok hangjából nem sok jót éreztem ki... És aztán egy tengerparton ébredtem. De nem volt ismerős.

Bár hasonlított a görög tengerpartra, ahol felnőttem, ám valahogy éreztem, hogy nem otthon vagyok. És aztán megláttam a...

– ...a két holdat az égen – fejezte be a mondatot Dariosz.

– Igen.

– Engem is sokkolt a látvány annak idején, jól emlékszem rá – merengett a múltba a kormányzó. – Odáig azt hittem, visszarepített a regressziós hipnózis valami előző életbe, de azzal azért tisztában voltam, hogy az emberiségnek semmilyen korszakában nem szerepelt két hold az égen, tehát nem lehetek a Földön, valahol egészen máshol kell lennem.

Sztavrila most felült az ágyon, odahúzódott a férfihoz, és kérlelni kezdte:

– Megpróbálnád megfogalmazni számomra, hogy milyen érzésekkel tudod jellemezni az evilági létedet?

– Arra gondolsz, hogy mi a különbség a földi és az evilági lét között?

– Valami olyasmire, igen.

– Na, akkor nézzük – próbált maga elé bámulva összpontosítani Dariosz, hogy a legmegfelelőbb szavakat megtalálja. – Először is, az a legfurcsább, hogy szinte nem is érzékelem az idő múlását. Amikor például néha belegondolok, hogy már öt éve vagyok Osmosis kormányzója, akkor megdöbbenek, mennyire nem jelent semmit ez az öt evilági év. Mintha csak tegnap történt volna az első beiktatásom... De ez igazából még nem túl sokat jelent, hiszen a Földön is rengetegszer mondjuk ki ezt a mondatot: „mintha csak tegnap történt volna”. Itt azonban még ennek is más jelentése van. Tényleg nem érzékelem az idő múlását. Vagy hogy is mondjam... nem veszem tragikusnak. Nem érzem, hogy bármiről lemaradnék. Nem érzem, hogy valahová sietnem kéne. Nincs bennem semmiféle türelmetlenség, csak a vegytiszta nyugalom.

– Én is hasonlóképpen érzek – nyugtázta Sztavrila. – Továbbmegyek: nemcsak a lelkem vagy a tudatom, de a testem sem érzékeli az idő múlását. Nézz csak rám! Harminckilenc évesen kerültem ide, ebbe a világba. Ennek csaknem tíz éve. Szerinted úgy nézek ki, mint egy ötödik iksz felé közelítő nő?

Dariosz odafordult Sztavrila felé, és a két kezébe fogta az arcát:

– Látod, hogy igazam van? Nincs miért aggódnod, hiszen rád is igaz, amit

magamról mondtam. Három evilági évet éltem le Osmosis szigetén, miközben otthon, a Földön csak egy szokásos negyvenöt perces pszichológusi konzultáció telt el. És amikor visszatértem, otthon ugyanúgy folytathattam az életemet, mintha mi sem történt volna. Görögországban, 1983-ban most biztosan minden tudásukat beleadva küzdenek az orvosok érted, és meg fognak menteni. Higgy nekem! Egyszer majd újra láthatod a szeretteidet, újra otthon lehetsz, és folytathatod a földi életedet. Soha ne mondj nekem többé olyat, hogy te már halott vagy! Sürgősen verd ki a fejedből ezt a gondolatot! Tekints úgy erre a kis kirándulásra, mint egy égi adományra, egy jutalomra, amelyet biztosan meg is érdemeltél.

Sztavrila lehunyta a szemét, és elmerült a férfi szavaiban. Megpróbált valóban jutalomként és különös, de megérdemelt kirándulásként tekinteni mindarra, ami éppen történik vele, és egyszer csak azt érezte, hogy heves csókban forr össze a szájuk.

17. fejezet

Hősrünk a homokban hason fekve arra eszmélt fel, hogy valaki böködi a vállát egy hegyes tárggyal, és közben érthetetlen nyelven perlekedik. Hanyatt fordult, hogy megnézzze magának, ki lehet ez a bátor. Aztán kissé megbicsaklott az önbizalma. Akkora termetű férfi tornyosult fölötte, hogy kitakarta a lenyugodni készülő napot. Mégis, kissé mókássá tette a megjelenését, hogy csupán egy ágyékkötőt és furcsa csuklószorítókat viselt.

Hősrünk úgy értékelte, itt az idő, hogy tiszta vizet öntsön a pohárba, és fennhangon bemutatkozott:

– Darien Close őrmester vagyok, a Melbourne-i rendőrség állományának tagja. Ezennel szolgálatba helyezem magam. Figyelmeztetem, hogy ne ragadtassa magát olyan cselekedetre, amit hatóság elleni erőszaknak fog értékelni a független ausztrál bíróság.

– Brem hornibe rim unoluet jelo – felelte a csuklószorító idegen, és a szemében a megvetés tüze égett.

Ez valami megkergült őslakos lehet – vélekedett magában Darien Close őrmester, aztán felpattant, gondolt egy merészet, és néhány jól betanult fogás alkalmazásával kibillentette az egyensúlyából, majd padlóra vitte a bökösödő fickót.

Nincs az a szó, amely leírhatja az ekkor támadt üdv rivalgást. Az őrmester szétnézett, és azt látta, hogy a különös udvart borító homokos placcon, meg az emeleti, fából készült karzaton is mindenki tapsol a teljesítményének.

Hősünk csak hosszú hetekkel később tudta meg, hogy akit sikerült elfektetnie a homokban, az nem más, mint a viadorok egyik kiképzője, aki igen nagy tekintélynek örvendett Osmosis szigetének alsóbb néprétegeiben. No persze ahhoz, hogy mindezt fejben összerakja, először is szükség volt arra, hogy megértse, ő most egy Osmosis nevű szigeten tartózkodik, a viadorok pedig olyan harcosok, akik az arénában szoktak küzdeni egymás ellen, nem ritkán életre-halálra.

Ám még hosszú út vezetett odáig, mire Darien Close őrmester mindezt megértette. Hiszen momentán az utolsó emléke az volt, hogy a pszichológusánál fekszik egy kanapén. Most meg egy foghíjas, sebhelyes arcú, szintén furcsa ágyékkötőt viselő pasas lépett oda hozzá, és érthetetlen nyelven karattyolt valamit. Hősünk – maga sem tudta, miért – úgy sejtette, hogy az illető a nevét tudakolja, így hát bemutatkozott: – Darien Close – motyogta kissé zavartan.

A foghíjas fickó megragadta a jobbját, és a magasba emelte, közben pedig azt ordította:

– Dariosz!

Újra csak üdv rivalgás verte fel az udvart. „Dariosz! Dariosz!” – skandálták egy emberként a harcosok és a karzaton szemlélődők, hősünk pedig még csak nem is sejtette, hogy e pillanatban legendás név született egy egyszerű félrehallásból. Egész másféle gondolatok foglalkoztatták, miközben újra végigjáratta a tekintetét az udvaron. Próbált rájönni, hogy hol a fenében lehet. Talán egy filmforgatás közepébe csöppent? Vagy mi ez az egész? Kik ezek az ágyékkötős főszerék, akik érthetetlen nyelven karattyolnak? Ez itt valami hülye szerepjátékosok gyülekezete, akik rajonganak az ókorért?

Ahogy le-föl járt a tekintete, egyszer csak úgy megborzongott, hogy még csak hasonlót sem érzett soha. A látvány egyszerre volt lenyűgözően érdekes és földbe döngölően elbizonytalanító. Két hold volt látható az égen.

18. fejezet

Már rég nem szólt semmilyen zene a vadászgép fedélzetén. Lágy dallamok helyett mindenféle értetlenkedő, elkeseredett, majd kétségbeesett közlemények töltötték be az étert, amelyeket a három pilóta intézett egymáshoz.

- Egyre nagyobb körökön haladunk. Oleszja, már alig látlak.
- Titeket sem enged leválni a vezérsugárról?
- Semmire nem reagál ez a rohadt rendszer, a robotpilótát sem engedi kikapcsolni. Csak tudnám, hogy akkor én minek kellek ide, utasnak?
- Na, most lett elegendő ebből az egész tetves küldetésből! Van még egyáltalán valami, ami megfelelően működik?
- Remélem, ez a kedves mesterséges intelligencia olyan beesési szöveget talált ki, hogy egy percen belül elégünk a légkörben!
- Én már elértem a légkört, de az üzemanyagom fele odavan. Még a landoláshoz sem lesz elég, nemhogy visszatérni az úrállomásra!
- Nálam is vitorlázórepülés lesz a vége. Már ha egyáltalán megérjük azt a szakaszt.
- Jóságos ég! Nézzetek a vezérsugárra! A franciát már biztosan elveszítjük.

Ez utóbbi mondatok Maximtól származtak. Ő vette észre azt a vörösen izzó csíkot, amely azt jelezte, hogy az úrlift sem terv szerint közelíti meg a felszínt, hanem gyakorlatilag zuhan.

Attila egyszer csak hátradőlt az ülésében. Különös és bonyolult, eddig még soha nem tapasztalt érzés járta át. Furcsa módon már nem volt ebben semmiféle halálfélelem, hanem inkább amolyan visszatekintés és összegzés alkotta a merengését. Megpróbálta kikapcsolni a külvilágot. Bár még bízott a túlélésben, de magában felkészült a legrosszabbra, ezért akaratlanul is végiggondolta a saját életútját. A szerepeket, amelyek eljátszását megadta neki a sors, és azokat is, amelyekre csak vágyott. A gyerekkorát, a szeretteit, a régi emlékeit, és mindent, ami a földi életét jelentette. Az édesanyja mosolyát, az apja kemény kézfogását, a nagypapa útmutató szavait...

És aztán kinyitotta a szemét. Ahogy az égboltra nézett, a pilótafülke felső üvegén át olyasmit látott, ami elgondolkodtatta. Megbökte Szubotáj

könyökét, és felfelé mutatott. A tatár ezt hirtelen nem tudta mire vélni, de aztán ő is felnézett, és rögtön elállt a szava. Kellett egy kis idő, mire magához tért, és megkérdezte a többieket:

– Ti is úgy látjátok, hogy éppen egy napfogyatkozás megy végbe fölöttünk?

Súlyos csönd nehezedett az éterre, majd nagy sokára Oleszja szólalt meg:

– Ez biztos nem lesz jó hatással az úrállomás napelemeire.

– Nem lesz??? – értetlenkedett a tatár. – Ez nem múltidő, ez már van! Sőt, az a hold már jó ideje kitakarhatja az úrállomást, és nem jut napfény az elemekre!

Lehet, hogy Szubotáj vészjóslónak szánta a közleményét, de az utána következő rádióforgalmazás minden képzeletét felülmúlta:

– Embertársaim! – harsant fel Maxim hangja. – Lehet, hogy most beszélünk egymással utoljára. Most már biztos vagyok benne, hogy ez a küldetés teljesíthetetlen, és mindannyiunknak ütött a végórája. Isten áldjon benneteket!

– Ne hülyéskedj, Maxim, szükségünk van rád! Próbáld összeszedni magad!

– ordította tatár, de aztán hiába adta le a hívójeleket, nem válaszolt neki senki. Megszűnt közöttük a rádió-összeköttetés.

Magában a vadászgép pilótafülkéjében is csend lett. Attila már nem kérdezett semmit a tatártól. Ugyan, mit lehet ilyen helyzetben kérdezni? Hogy mennyi esélyük van túlélni? Vagy hogy mi fog történni sima landolás helyett? Számít itt már bármiféle egzakt adat vagy becsült százalék?

A magyar egykedvűen bámult ki a fülkéből, és a bolygó egyre közeledő felszínét nézte. Micsoda örületes dráma! Micsoda feszültséggel teli végjáték! Odalenn gyönyörű kék tengerek és formás kis szigetek várják, hogy vajon melyiken lelik halálukat a hívatlan látogatók.

– Na, eddig tartott az üzemanyag – szólalt meg nagy sokára a tatár. – Innentől vitorlázunk.

– Vajon melyik sziget lesz a temetőnk? – buggyant ki akaratlanul is Attilából a kérdés, ami a szívét nyomta.

– Ha bármelyik szigeten landolunk, ott nem temetőnk lesz, hanem egy pofás kis kráterünk, amelynek az alján korom és hamu formájában fogunk pihengetni – magyarázta Szubotáj. – Merthogy egy itteni földet érést

konkrétan zuhanás kellene, hogy megelőzzön. Ha elég sűrűnek bizonyul a légkör, és még nem felejtettem el a vitorlázórepülést, akkor ezektől a szigetektől több ezer kilométerre kell talajt érünk, ott, azon a tágas földrészen – mutatott előre a pilóta.

Attila most már nagyon távolra került az iménti, minden sejtjét előntő belenyugvástól és megbékéléstől. Újra hevesen vert a szíve, és szünet nélkül fohászkodott magában a kedvező körülményekért. Aztán, ahogy teltek a percek, egyre-másra bizonyosodott be, hogy nem hiába imádkozott. Úgy tűnt, a légkör kellően sűrű, Szubotáj pedig olyan gyönyörű vitorlázórepülést mutatott be, hogy bármelyik kiképzője büszke lehetett volna rá.

Most már jól kivehető volt, hogy egy hatalmas füves pusztaság fölött haladnak. Ez is jó hír volt, hiszen hegyvidéki terepen igen bajosnak ígérkezett volna a landolás. Ám kiderült, hogy Szubotáj máris olyan körülményt vett észre, ami nem töltötte el bizakodással:

– A rohadt életbe! – fakadt ki belőle a káromkodás. – Ez az átkozott tó kicsit sem hiányzott ide. Miért nem bír ez három kilométerrel odébb lenni?... Nincs mese, a felszínére kell leszállnunk. Nem tudom máshova navigálni a gépet, túl nagy lenne a kockázat.

Szerencsére újabb jó hírek is akadtak. Szubotáj a műszereket vizslatva megállapította:

– A levegő belégzésre alkalmas, a hőmérséklete tizenhét Celsius fok.

– És a tó vize hány fokos? – kérdezte Attila.

– Az sem lehet sokkal hidegebb, megnyugtatlak – felelte Szubotáj. – Kivéve, ha korcsolyázást tervezte mára. Akkor nincsenek biztató híreim.

Nem volt valami remekbe szabott vicc, mégis, a következő pillanatban egyszerre tört ki a nevetés a tatárból és a magyarból. Hosszan, felszabadultan röhögtek, feloldva az elmúlt órák minden feszültségét.

19. fejezet

A fogadóban Mario még mindig önmagával viaskodott. Tudta jól, hogy a legokosabb lenne minden feltűnés nélkül továbbállni innen. Még az sem baj, ha marad egy kis hús a fatálon, amit pedig már előre kifizetett.

De nem sikerült racionálisnak maradnia. Egyszerűen nem bírta a kíváncsiságával, és mivel nem látott katonákat a közelben, közönyös hangon megkezdte a faggatózást:

– Mondd csak, bátyám! Mit követett el ez az ügyefogyott, hogy a kutyáddá tette?

A fogadás által az imént Trodennek szólított paraszt lassan oldalra fordult, és alaposan megszemlélte a kérdezőt. Aztán nem túl nagy lelkesedéssel odavetette:

– Belehabarodott ez a nyomorút cseléd a karikákba meg a betűkbe. Aszonta, hogy megyen ő is versenyezni, oszt engedjem el, mer neki ez az életinél is fontosabb.

Mario úgy megdöbbszent ezen a válaszon, hogy most már tiszta szerencse volt, hogy éppen nem falatozott, mert biztosan félrenyelt volna. Bár a közlemény a norling nyelv alsórendű tájszólásában hangzott el, minden szavát sikerült megértenie. Csakhogy ennek ellenére sem tudta összerakni fejben, hogy mi a bánatról hadoválhat itt ez a paraszt.

Mindenesetre nem volt ideje sokat töprengeni, mert valami egészen furcsa jelenet vette kezdetét a helyiségben. Troden fölcibálta a „kutyáját” a földről, majd amikor a nő már állt, akkor mögé lépett, és elkezdte levetkőztetni. Eközben a fogadó népsége – mintha csak tudná, hogy miféle rituálé következik –, egy emberként pattant fel a helyéről. Az egyik kecskelábú asztalt felállították, majd a pultnak támasztották, a lemeztelenített asszonyt pedig odakötözték a lapjához, minden végtagját egy-egy asztallábhoz.

Mario különös érzésekkel bámulta az egyre gyorsabban pergő jelenetet. Mivel egy alig húszéves fiatalember volt, hosszú másodpercekre lebilincselte a meztelen női test látványa. Bár az asszony jó tíz évvel lehetett idősebb nála, még a koszos, sebekkel tarkított bőre sem tudta elfedni azt a tényt, hogy igencsak formás idomokkal megáldott fehérszemély.

Ezzel együtt viszont azt is tudta hősünk, hogy már csak idő kérdése, és újra igénybe kell vennie sebezhetetlenségét. Egyszerűen nem hagyhatta, hogy ez a nyolc-tíz felajzott paraszt bármit is véghez vigyen abból, amit eltervezett. Egyáltalán mit akarnak? Csoportosan megerőszakolni ezt a szerencsétlen nőt?

A legvadabb elképzelések keringtek a fejében, de az összes tippje ellenkezett mindennel, amit mostanáig ebben a furcsa világban tapasztalt. Eddig úgy gondolta, hogy a testiség, meg úgy egyáltalán a szexualitás témája tabu, legfeljebb kiskirályok és fejedelmek körében lehet jelentősége, például ha kiderül, hogy az elsőszülött fiúnak nem is az uralkodó az apja. Most meg ez a pór bugris közszemlére teszi a cselédje testét? Ehhez pedig a pofáján kaján vigyorral várakozva asszisztál az egész kocsmanép?

Mariót ez az egész egy olyan filmre emlékeztette, amelyet még kiskamaszként látott. Az emlékezetes alkotás az inkvizíció korában játszódott. Abban szerepeltek mindenféle papok és inkvizítorok, akik néha csupán azért fogták rá egy nőre a boszorkányság vádját, mert az illető formás fiatal hajadon volt, és ezek a nyomorult, beteg lelkű férfiak mindenáron találni akartak egy olyan ürügyet, melynek nyomán lemezteleníthetik a nőt, és aztán büntetlenül kiélvezhetik rajta a perverz kis játékaikat.

– Megbolondút ez a rühös cseléd, meg akar szökni! – kurjantott nagyot Troden.

A lemeztelenített asszony eközben kétségbeesetten vergődött a kötelek szorításában, és könyörgött, hogy szánják meg, legyenek hozzá irgalmasak. Nyilván tudta már jól, hogy mi következik. De a fogadó férfinépe legfeljebb gúnyos röhögéssel válaszolt az esdeklésre.

– Tán bajba akar keverni engem az uraságná? Vagy az egész falut? – hergelte magát tovább Troden. – Hát eztet nem hagyhatom annyiba! Nesze!

Mario észre sem vette, hogy mikor került a férfi kezébe a vessző, mindenesetre Troden a dühödt ordibálás lezárásaként olyat suhintott a szolgálója hátára, hogy azonnal meglátszott a nyoma. Aztán gyors egymásutánban még kettőt-hármat rávert a fenekére is.

A többi paraszt hatalmas ovációval díjazta a mutatványt, a legrészegebb pedig azonnal követelni kezdte, hogy fordítsák meg az asszonyt a függőlegesre állított asztallapon, mert az úgy sokkal jobb móka lesz.

A következő vesszőcsapásra már nem kerülhetett sor. Troden ütésre lendülő karját valaki lefogta, és közben az arcába sziszegte:

– Engem próbálj megütni, te gyáva paraszt!

Mario – mert természetesen ő volt a közbelépő – bal keze Troden csuklóját szorította, jobbával pedig előhúzta a kardját, és a fogadó népéhez fordulva elkiáltotta magát:

– Na, gyerünk, gyerünk! Most legyetek bátrak, ti földtúró hősök! Csak egy nővel mertek szembeszállni? És még le is kötözik? Mocskos férgek, velem kezdje...

A mondat félbehagyására kétségtelenül okot szolgáltatott, hogy ekkor a fogadós hátulról belevágta a szekercéjét hősünk hátába. Ám ő maga lepődött meg leginkább, hogy az éles fegyver behatolásának helyén vér nem serkent. Sem a csontok törése, sem a bőr és a hús felhasadásának semmi mással össze nem téveszthető hangja nem hallatszott.

Mario lassan megfordult, közben a szekerce, amelyet már rég elengedett a tulajdonosa, a hátából kiesett. Hősünk a fogadós felé csapott a kardjával, ám mivel az hátraugrott, csak az arcát érte a vágás a kard hegye által.

Talán nem láthatták jól ezt a történetet a kocsmai hóbörgők, mert maga Troden volt az, aki megragadta a földre esett szekercét, és teljes erejéből belevágta a visszaforduló Mario mellkasába. És aztán nagyon riadt és buta arccal térdre rogyott.

– Ez a Sebezhetetlen! – üvöltött fel. – A Sebezhetetlen! Végünk van! Elvesztünk!

Mivel Mario majdhogynem a kijáratnál állt, nem mertek felé közelíteni, inkább hátrahúzódtak, mert a menekülésre nem láttak semmi esélyt.

Troden most kegyelemért kezdett könyörögni, és Mario egyelőre engedékenynek mutatkozott:

– Oldozd el a nőt – utasította a parasztot, mire Troden fürgén leguggolt az asztal mellé, és a cselédje lábát rögzítő köteleket kezdte kioldani. De ez nem ment túl gyorsan.

– Hé, te pocokképű! – kiáltotta Mario, kardjával az egyik parasztra mutatva. – Húzd ide a beled, és segíts neki!

A részeg bugris nem mert ellenszegülni, sőt. A félelemtől reszketve, de készségesen lépdelt előre, hogy aztán hozzáfogjon a szerencsétlen asszony kezeit rögzítő kötelek kioldásához.

– Te is bújj ki a pultod mögül, fogadós! – parancsolta szigorúan Mario. – Aztán állj oda gyorsan a többiek közé!

Miután ez megtörtént, Mario a hozzá legközelebb álló paraszt nyakának szegezte a kardja hegyét, és megkérdezte:

– Jól látom, hogy meleged van, ugye?

A részeg jobbágnak inkább a félelemtől ültek ki a verítékcseppek a homlokára, de nem mert ellenkezni, hevesen bólogatott.

– Na, akkor vetközz le – utasította Mario. – Na, mi van? Ne bámulj, mint a bamba borjú! Nem hallottad, mit mondtam? Vedd le a ruhádat, vagy én vágom le rólad, de az nem lesz kellemes!... És ti is, mind! – parancsolt a kocsmanépre hősünk. – Vetkőzzetek! Az utolsó gatyátokig ám!

Hamarosan két csoportra oszlott a helyiségben tartózkodó társaság. Az egyik csoportot Mario és a nő alkotta, immár mindketten ruhában, a többiek meg anyaszült meztelenül álldogáltak, szinte egy kupacban.

– Gyújtsatok be a ruháitokkal – mutatott a sarokban álló kandallóra Mario.
– Nem venném a lelkemre, ha mégis meghúlnétek.

Ez természetesen azt a célt szolgálta, hogy a parasztok még egy jó darabig maradjanak a kocsmá meghitt félhomályában, és például eszükbe se juthasson üldözőbe venni őket, ugyanis Mariónak most már feltett szándéka volt a lehető leghamarabb maga mögött hagyni ezt az elátkozott falut, és persze a nőt is magával vinni. A menekülésük azonban egyelőre felvetett egy problémát. Amikor a fiú eloldozta a lovát, és felpattant a nyeregbe, hiába intett a nőnek, hogy ugorjon fel ő is. Az elcsigázott cseléd a fenekére mutatott, és azt mondta, ez most nem fog menni neki. Mario rövid gondolkodás után lehajolt az asszonyért, és maga elé fektette, keresztben a ló hátán. Ilyeténképpen szélesebb vágótárol nem lehetett szó, de azért meneküléshez illő tempóban haladtak ki a faluból, utána pedig a közeli erdő felé vették az irányt.

Hajnalodott Osmosis szigete fölött. A kormányzói lakosztály ablakain át behatoltak az első napsugarak. A hanyatt fekvő Darioszt még ezek a halovány fények is képesek voltak felébreszteni. Résnyire nyitotta a szemét, és körbepillantott a helyiségen, közben pedig megpróbálta felidézni magában, mi minden történt éjszaka.

A legnagyobb félelme rögtön elmúlt. Érezte, ahogy az édesdeden alvó Sztavrila feje ott nyugszik a vállgödrében. A nő lehelete minden kilégzésnél cirógatta a nyakát.

Tehát nem álom volt – suttogta maga elé megkönnyebbülve Dariosz, ám kis híján fel is nevetett ezen... Álom? Hát hiszen soha, egyetlen egyszer sem álmodott, amióta Osmosis szigetén él.

Most már teljesen kinyitotta a szemét, és alaposan végigmustrálta Sztavrila karját, amely ott hevert az ő mellkasán. Újra ugyanazt a vágyat érezte, mint éjjel. Milyen csodálatosan finom a bőre! Milyen elképesztően finom minden porcikája! És egyáltalán, olyan leírhatatlanul vonzó és kíváncsú nő, amelyet álmodni sem mer magának a legtöbb férfi, nemhogy el is higgye, hogy valaha megkaphat egy hasonlót.

Talán szerelmes vagyok? – tette fel magának a kérdést, és egy pillanatra eszébe jutott az ex-neje, ettől pedig előntötte a harag. Egyáltalán hogy tovakodhat be a képbe annak a Melbourne-i cafkának az emléke pont most, egy ilyen meghitt pillanatban?

Aztán rájött, hogy a saját magának feltett kérdés vetítette ki az emlékképet. Szerelmes vagy? Emlékezz csak az ex-nejedre. Éreztél valaha ilyesmit iránta? Amikor megismerted, amikor először ágyba bújtál vele, amikor az oltár elé vezetted?

Igen, szerelmes vagyok – ismerte el saját maga előtt Dariosz, és ez az érzés egyrészt boldog kielégültséggel töltötte el, másrészt viszont – még ha jóval csekélyebb mértékben is – furcsa kételyt ébresztett benne. Mi lesz ezután? Vajon mit érez iránta Sztavrila? Mi van akkor, ha ez az egész csak egy édes kaland marad, és a nő visszatér a vidéki birtokára? És mi lesz akkor, ha valamelyikük egyszer csak eltűnik ebből a különös világból? Mondjuk Sztavrilát felébresztik a kómából abban a görögországi kórházban. Vagy az ő kezelése ér véget megint a pszichológusnál, és a doki mit sem sejtve hozza ki őt a regressziós hipnózisból...

Merengéséből a nő mocorgása zökkentette ki. Sztavrila hirtelen nagyot sóhajtott, aztán belecsókolt a nyakába, közben pedig átfonta a combjával, és igyekezett még jobban hozzábújni. Dariosz most már elengedte a kósza gondolatokat, minden jóslást és számvetést, ehelyett a nő felé fordult, gyengéden végigsimított a hátán, ujjai elkalandoztak a fenekén és a combján, egészen a térdhajlatáig, közben pedig azt gondolta, minden rossz gondolat legyen a holnap problémája, most nem ennek van itt az ideje...

21. fejezet

Hajnalodott Osmosis szigete fölött. A kormányzói lakosztály ablakain át behatoltak az első napsugarak. Sztavrila kinyitotta a szemét, de épp csak egy pillanatra. Épp csak annyira, hogy meggyőződjön róla, amellet a férfi mellett fekszik, akit tegnap este oly vágyakozva próbált megszerezni, és végül sikerült. Nem álom volt.

Aztán újra behunyta a szemét, és kissé el is mosolyodott... Álom? Hát hiszen soha, egyetlen egyszer sem álmodott, amióta Osmosis szigetén él. Különben is, ami történt, minden álmnál varázslatosabb. Olyan élményben volt része, amelyben még a Földön sem, pedig fiatalkorában nagykanállal habzsolta az életet. De még csak a közelébe sem jutott soha annak az élvezetnek, amelyet ez a férfi nyújtott neki.

Azt már korábban is tapasztalta, hogy ebben a furcsa világban – sok minden más mellett – a szex is élvezetesebb. Legalábbis számára az evilági férje, Hampus nagyúr sokszor bizonyította, hogy Osmosis szigetén az éjszakák is mesésépek tudnak lenni. Hálás volt ezért, és abban is biztos volt, hogy mindez nagyban hozzájárult ahhoz, hogy el tudja fogadni, többé már nem térhet vissza a földi életébe.

Na de az, amit Dariosz mellett érzett, semmihez nem volt hasonlítható. Az előző délutánon még csak az volt a célja, hogy elcsábítsa ezt a pompás alkatú államférfiút, a bajnokot, a hírességet. Hogy megérinthesse, láthassa meztelenül, átélhesse a hódítás örömét Osmosis első embere fölött. Most pedig kénytelen volt bevallani magának, hogy szerelmes. Reménytelenül szerelmes.

Mert hiszen miféle remények is éltethetnék? Dariosz egyszer már visszatért a földi életébe. És ez nyilván legközelebb is így lesz. Csakis annyi

a kérdés, hogy mikor lesz az a legközelebb. Amikor pedig ez bekövetkezik, akkor ő talán örökre elveszíti a lehetőséget, hogy valaha is újra találkozzon a férfival.

Szükségtelen tehát érzelmi kötődést kialakítani, sőt! Mindenáron meg kell gátolni, hogy olyan kötődés jöjjön létre, amelynek elvesztése végül nem lesz kibírható. Mert hogy ebből a világból hova lehet még költözni a jobb sors reményében, az jelenleg megválaszolhatatlan kérdés, hovatovább kilátástalan.

Mi marad tehát? A testi örömök hajszolása, a pillanat élvezete, a jelen minél intenzívebb megélése. Máskülönben sírás lesz a vége, nagyon-nagyon hosszan tartó sírás, amire nem érkezhetsz soha, sehonnan, semmiféle vigasz.

Sztavrila hirtelen nagyot sóhajtott, aztán belecsókolt Dariosz nyakába, közben pedig átfonta a combjával, és igyekezett még jobban hozzábújni. Forró ölét a férfi csípőjének nyomva érzékeltetni próbálta, hogy jelenleg nincs hőbb vágya, mint hogy újra eggyé váljon a testük, és közben ne kelljen semmi másra gondolni, csak arra, hogy ha ez volt a létezés végső célja, ha ez lehet az igazi összetartozás-érzés, ha ilyen az emberi egyesülés legmagasztosabb élménye, akkor megérte.

22. fejezet

Az erdőbe érve Mario ugyan visszavett a sebességből, ám az előtte keresztben fekvő nő egy idő után egyre keservesebben kezdett nyöszörögni. A fiú maga is belátta, hogy nem lehet túl komfortos érzés ebben a pózban utazni, nem is csodálta hát, hogy amikor még jobban lelassított, akkor a cseléd lecsusszant a ló hátáról, és megragadta a kantárt.

– Majd én vezetek, úrfi – ajánlotta fel. – Tudok egy helyet a patakna, ahun még halat is foghatunk, oszt lesz mit ennünk.

– Az jó lesz – egyezett bele Mario. – Mellesleg: hogy szólíthatlak? Mi a neved?

– Emi – nézett fel a cseléd a fiúra, és hálálkodni kezdett, amiért kimentette az átkozott részeges latrok karmai közül.

– Szót sem érdemel, minden nemes lovag így cselekedett volna – intett nagyvonalúan Mario, mert úgy sejtette, bizonyára nem lehet kellemes a nő számára a megaláztatásairól beszélni. Aztán ő is bemutatkozott, és megkérdezte: – Milyen messze van az a patak, amelyet az imént említettél?

– Mingyá ott vagyunk – nyugtatta meg Emi. – Én már alig várom.

Hamarosan kiderült, miért is vágyik annyira a patakpartra a nő. Egy zúgónál villámgyorsan fogott három kisebb fajta halat; kettőt a szoknyája szélének segítségével, egyet meg puszta kézzel. Kidobálta őket a partra, a többi Marióra bízva, ő meg kicsit lejjebb haladt a mederben, és hamarosan egy csokornyí furcsa növénnel tért vissza.

– Eztet kéne rátenni a sebeimre – magyarázta. – Segítenél, úrfi? Nagyon hálás vónak.

Mario éppen a tűz csiholásával volt elfoglalva, de ez a tevékenység némi késedelmet szenvedett, mert mire hősünk kettőt pislogott, a nő már le is dobálta a ruháit, leterítette őket a fűre, aztán hasmánt ráfeküdt.

– Szó, ami szó, elég rendesen vöröslenek a sebeid – ismerte el nagyot nyelve a fiú.

– Égnek is piszkosú – panaszolta Emi. – A leveleknek a fonákjával kék ráteregetni eztet a pár ágacskát a sebekre, oszt menten jobban leszek. Hónapra már fel is tudok úni a lúra az úrfi mögé.

Mario készségesen végrehajtotta a kérést, aztán pedig visszatért a tűzrakáshoz és a halak felnyársalásához. A következő időszak kedélyes sütögetéssel és falatozással telt el, meg persze azzal, hogy a fiú lopva folyton a cseléd formás idomain legeltette a szemét. De aztán erőt vett magán, és nagy komolyan így szólt:

– Tovább kell indulnunk. Kellene valami biztonságos szállást találnunk, mire leszáll az éj.

– Azon csöppet se aggódj, úrfi – dobta a parázsra az utolsó halszálkákat Emi. – Tudok a közelbe egy kis barlangot, ketten pont megférünk benne.

– Negatív – vágta rá Mario, majd látva, hogy ezt a kifejezést kicsit sem érti a nő, bővebben is elmagyarázta: – Lehet, hogy már a nyomunkban vannak a faludbeliek. Talán egyesek azt is látták, hogy az erdő felé menekültünk. Arról nem is beszélve, hogy láthatóan nem először jársz itt, tehát aki ismer

téged, az tudni fogja, hogy hol keressen. Pont ilyen hely lehet a kedvenc kis barlangod is. Ott tehát semmiképp sem szállhatunk meg, különben reggelre már foglyok leszünk mindketten.

Emi nagy szemeket meresztett erre az okfejtésre:

– De hát nem te vónál a Sebezhetetlen, úrfi? A kocsmába is így szólított az az átokfajzat gazdám. Vagyis hát... mostantú te vagy a gazdám, gondolom... Na mindegy, úgyse mernek azok utánunk gyünni.

– Én nem vagyok ebben olyan biztos. Ha híre megy a környéken, hogy errefelé ólálkodik a Sebezhetetlen, akkor biztosan akad majd vállalkozó szellemű katona, aki megpróbál foglyul ejteni. Lehet, hogy valahol máris készülnek csapdát állítani nekem... Vagyis nekünk, mert nyilván a régi gazdád sem vette jónéven, hogy csak úgy megszöktettem a csinos kis cselédjét.

– De hát én aztat hallottam, hogy még a katonák se bírnak tevéled, akkor ki merne utánad gyünni a sűrű erdőbe?

– Tudod, Aranygázló környékén már azt beszélték a népek, hogy én vagyok a Kevélység Démonának evilági helytartója. Gondolod, hogy nem akad senki, aki fenné rám a fogát?

Mariónak a saját borús szavairól eszébe jutott néhány óvintézkedés, amelyet feltétlenül szükségesnek tartott meghozni, így hát mélyen a nő szemébe nézett, de olyan komoly tekintettel, hogy Emi kissé meg is ijedt tőle, és így szólt:

– Figyelj most rám jól. Amíg leérünk a tengerpartig, számtalan veszély leselkedhet ránk. Mostantól nevet kell változtatnunk, ez legyen az első szabály. Felejtsd el a Mariót, szólíts a másik nevemen, ami a Vialli. Ezt még nem ismeri senki a fejedelemségben. Én pedig téged Emmának foglak hívni, rendben van? Meg tudod ezt jegyezni?

Emi, vagyis most már Emma hevesen bólogatott.

– A második szabály – folytatta Mario Vialli –, hogy ha csak nem feltétlenül szükséges, nem megyünk emberek közé, igyekszünk elkerülni a falvakat, kisvárosokat, ez alól csak Királyrév lesz a kivétel, ahová igyekszünk. De úgy hallottam, Királyrév egy nagy kikötőváros, ott bátran elvegyülhetünk a tömegben, amíg hajóra nem szállunk.

A cseléd most már leplezetlen tisztelettel tekintett a megmentőjére. Milyen okos és meggondolt fiú! Micsoda komoly férfi a fiatal kora dacára! És közben milyen szégyellős!

Ez utóbbi gondolat nyomán a nő halványan el is mosolyodott. Mert hát érzékelte ám, hogy a fiú milyen vágyakozó pillantásokat vet az ő meztelen testére. És amikor eszébe jutott, hogy az imént csinos kis cselédnek nevezte, különös melegség öntötte el.

Vialli és Emma. Vialli és Emma – ismételte magában, hogy jól meg tudja jegyezni, és úgy érezte, nagyon is kedvérevaló ez a párosítás.

23. fejezet

– Hajnalodik. Talán ideje volna visszavonulnom a saját lakosztályomba – szólalt meg csöndesen Sztavrila. – Még kibeszélnék minket.

Dariosz megbűvölve bámulta az ágyból a nőt, aki a teraszra nyíló ajtó előtt állt. Vékony ruháját csaknem teljesen áttetszővé tették a Nap első sugarai, hibátlan alakjának látványa felért egy újabb kísértéssel.

A kormányzó kikászálódott az ágyból, és miközben a teraszajtó felé haladt, elnéző mosollyal nézett a nőre:

– Szívem, talán elfelejtetted, hogy én vagyok ennek a szigetnek az első embere? Akinek csak megfordul a fejében, hogy ártson nekünk, azt a főtéren fogom lenyakaztatni.

A lazának szánt mondat végére Dariosz éppen odaért Sztavrila mögé, és megpróbálta átkarolni, de a mozdulat végül nem úgy sikeredett, ahogy eltervezte. A nő ugyanis ebben a pillanatban készült kinyitni a teraszajtót, ám ez csak félig sikerült, mert Dariosz határozott mozdulattal visszanyomta az ajtót csukott helyzetbe, megakadályozván, hogy a nő kimehessen a teraszra. Olyan tervei voltak ugyanis, hogy azt még Osmosis uralkodója sem valósíthatja meg egy nyílt teraszon, a kora hajnali időpont dacára sem.

Sztavrila riadtan fordult hátra. Mintha e pillanatban megállt volna az idő. Annyira gyorsan pörögtek az agyában mindenféle emlékek és gondolatok, hogy alig bírta követni őket.

Elsősorban megállapította, hogy a férfi nem szeretné, ha bárki is meglátná őt a teraszán – tehát szégyelli. Vagy ha nem is szégyelli, de valamiért rejtegetni akarja a kormányzói negyed népe előtt, hogy ő az elmúlt éjszakát itt töltötte, az uralkodói lakosztályban.

Másodsorban megütötte a fülét a „szívem” megszólítás, és bár magának sem tudta volna megmagyarázni, hogy miért, de ez az egyszerű szócska zavartságot és riadalmat keltett a lelkében.

Harmadszor pedig egy réges-régi földi emlék tolult fel a képzeletében. Még nagyon fiatal volt, alig húszéves, amikor összebarátkozott egy amerikai lánnyal, aki Görögországban nyaralt. Ő ismertette meg valamiféle furcsa droggal, amelyik igen komoly hatással volt rá. Csak egyetlen egyszer próbálta ki a szert, de azt érezte, hogy soha többé nem szabad kísértésbe esnie. Az élmény ugyanis annyira magával ragadó volt, hogy Sztavrila tudta, ha belemerül ebbe az érzésbe, rövid úton menthetetlenné válik, és a függőség a temetőben fog véget érni.

Most vadul viaskodott benne a vágy és a józan számítás. Ott állt szemben egy anyaszült meztelen, kisportolt testű férfival, akitől megannyi örömet kapott az elmúlt éjjel, és akibe máris beleszeretett. De a józan esze azt súgta, hogy el kell engednie ezt az érzést, mert éppen most készül rákattanni egy olyan drogra, amelytől záros határidőn belül függővé fog válni. Ez a függőség pedig pokollá teheti az eddigi nyugodt életét, és ráadásul még csak azt sem lehet tudni, hogy ez az élet meddig fog tartani. Ha tehát most enged a kísértésnek, akkor nem kevesebbet kockáztat, mint hogy az a személy, akitől a lelke mélyén most minden boldogságot remél, egyszer csak eltűnik, mint annak idején az aréna ravatalozójából, de ezúttal végérvényesen. Ez a személy visszkapja a régi, földi életét, ő pedig itt marad a bánatával örökre.

– Ne légy ilyen lehetetlen – tolt el magától Darioszt, és aztán a férfira rá sem nézve, sietve összekapkodta a holmiját, és kilépett a kormányzói lakosztály ajtaján.

24. fejezet

Kevés voltam neki – ez volt Dariosz első gondolata, miután becsukódott az ajtó a kedvese mögött. Mert most már így gondolt Sztavrilára, és ha akart volna, sem lett volna képes másképp.

Ott állt anyaszült meztelenül a kormányzói lakosztálya közepén, és égett az arca a szégyentől. Végig kellett néznie, ahogy ez a senkihez sem hasonlítható nő kinyitja az ajtót, óvatosan kiles a folyosóra, aztán anélkül távozik, hogy egyáltalán hátrapillantana. Szívbe markoló érzés volt, és nem mellesleg önbizalom és magabiztosság tekintetében is földbe döngölő.

Amikor kizökkent a lefagyottságból, hirtelen megfordult, és első szándékából fel akarta rúgni a nyomorult kis asztalt az összes pohárral, palackkal és egyéb mives edénnyel, de aztán higgadtságot erőltetett magára. Nem ezt tanulta Melbourne-ben a rendőriskolán.

A vállára terített egy köpenyt, és elindult a fürdő felé. Csak a hosszú folyosó végén találkozott a testőrség első tagjával. No igen, szinte az első rendelkezései közé tartozott annak idején, hogy a lakosztályát ne őrizze semmiféle ajtónálló. Csakis az épületszárnyat biztosítsák a legkiválóbb katonák. Gyűlölte a gondolatot, hogy amíg ő egy nővel tölti az idejét a lakosztályában, az ajtaja előtt két strázsa hallgatózik, és akaratlanul is fültanúja lesz, mi folyik odabenn.

Most azonban elhagyta a szigorúan biztosított épületszárnyat, és egy túlbuzgó őr utána is rohant, de hamar leszerelte:

– Ébreszd fel Cered építésvezetőt. Kérem ide, a fürdőbe, most azonnal!

A katona elbizonytalanodott:

– Nincs szándékom megtagadni a parancsot, de nem hagyhatlak magadra, nagy tiszteletű kormányzó. Hogyan adhatnám át az üzenetet?

Dariosz nem volt olyan kedvében, hogy személyvédelmi kérdésekbe bocsátkozzon:

– A sziget bajnoka vagyok. Ha valaki rám támad, majd megoldom.

Hallottad, amit parancsoltam? Ébreszd fel Cered építésvezetőt! Kérem ide, a fürdőbe, most azonnal!

A katona – rövid habozás után – rémült arccal rohant el, de így is beletelt egy kis időbe, amíg Ceredet elő tudták keríteni. Addig Dariosz egykedvűen úszkált a medencében, és közben folyton utasítást kellett adnia a vízkezelő szolgának, hogy sokkal több hideget engedjen, mert szeretné felfrissíteni

magát, nem pedig megfázásból lábadozik. A vén, santa rabszolga végül eltalálta a megfelelő arányokat, de megfáradt arcán az látszott, még csak az sem érdekelné, ha kivégeznék a nem megfelelő hőfok miatt.

Cered óvatosan ereszkedett bele a vízbe, miután köszöntötte a kormányzót. Köztudott volt róla, hogy nagy kedvelője a boroknak, nyilvánvaló volt tehát, hogy a tegnapi esti ünnepség után most komoly másnaposságtól szenved, de hősiezen próbálja leplezni.

Darioszt ezúttal nem mulattatta az építésvezető küzdelme a szédüléssel. E percben csakis Sztavrila járt az eszében, aztán a Föld nevű bolygó, meg az esetleg onnan származó evilági lakosok. Csak rótta a hosszokat elszántan a medencében, ezúttal a hátúszást részesítve előnyben, mert így jól megfigyelhette másnapos alattvalóját, és kellő hatékonysággal kommunikálhatott vele.

– Mikorra készül el az új aréna? – szögezte neki a kérdést a köpcös kis építésvezetőnek.

– Őszelő havára, kormányzó – vágta rá Cered, és magában végtelenül bosszankodott. Létezne, hogy a sziget első embere azért cibáltatta ki őt az ágyából, hogy ezt a nyilvánvaló és közismert adatot felkérdezze tőle?

Csakhamar kiderült azonban, hogy ennél többről van szó.

– Mi kellene ahhoz, hogy már nyárutó havának elején megnyithassa kapuit az új aréna? – kérdezte Dariosz.

Cered fejében láthatóan beindultak a fogaskerekek. Lehet, hogy alacsony és pocakos volt, külsejében jelentéktelen figura, de a saját területén a korpulens építésvezető volt az elsőszámú szaktekintély az egész szigeten.

– Kellene hozzá még százhatvannyolc ember – felelte.

Dariosz halványan elmosolyodott. Igazából végtelenül tisztelte ezt a pöttöm kis embert. Nem ám százötven, százhatvan, vagy százhetven. Nem! Százhatvannyolc! Ez a borissza fickó úgy számol fejben, mint senki más, ezt nem lehet elvitatni tőle.

– Kétszáz embert kapsz – jelentette ki Dariosz, majd odaérkezvén Cered elé, a medence végén lévő lépcsőkhöz, kiemelkedett a vízből, leült az építésvezető mellé, és nagyon szuggesztív modorban így szólt:

– Ha kétszáz új embert kapsz, akkor garantálni tudod nekem, akár az életed árán is, hogy nyárutó havára felépül az új aréna?

Az építésvezető, mivel biztos volt számításai helyességében, röviden felelt:

– Mindenképpen, kormányzó.

Dariosz megköszönte, felállt, a medence partjára lépett, és elindult a palota belseje felé, mert úgy gondolta, fontos megbeszéltnivalója van most egy nővel, akire minden percben vágyakozva gondol.

25. fejezet

Guzel, a baskír az orosz pilótanő mögött ült a személyszállító úrsiklóban. Bár kissé féloldalasan, mert a bányászok üléseinek támláját a jármű falához erősítették. Guzel egyébként az úrállomás elhagyásakor még sokkal hátrébb foglalt helyet, kötelességtudóan megkeresve a saját azonosítósámát, ám ahogy melegedett a helyzet, egyszer csak kikapcsolta a biztonsági övét, és Oleszja mögé telepedett. Látni szerette volna, mi történik, hol fognak landolni, és a saját helyéről ez nem igazán volt lehetséges, mivel az úrsikló utasterének nem voltak ablakai, hiszen nem sétarepülésre tervezték.

– Ne császkálj a fedélzeten! Ül le, és kösd be magad! – parancsolt rá idegesen az orosz nő, aztán kissé halkabban hozzátette: – Megszűnt a rádió-összeköttetés a többiekkel. Kettesben maradtunk.

Guzel egykedvűen vette tudomásul a bejelentést. Nem volt számára nagy újdonság, hiszen a hangok azért eljutottak hozzá, ezáltal valamelyest nyomon tudta követni a fejleményeket. Sokkal inkább az az óriási hegylánc keltette fel az érdeklődését, amely felé tartottak.

– Azok ott elég magas hegyek – közölte tárgyilagosan.

– Tényleg? – húzta el a száját gúnyosan Oleszja. – Most, hogy mondod, nekem is kezd gyanús lenni, hogy nem az orosz sztyeppe fölött repülök!

– Jó lenne elkerülni őket.

– Ez remek ötlet! Mostanáig eljátszottam a gondolattal, hogy kamikáze leszek, de hajlok rá, hogy neked van igazad!

A következő percben valami történhetett az orosz nővel, mert szinte rögtön visszavett a gunyoros hangnemből. Talán rájött, hogy a baskír lesz az utolsó emberi lény, akivel életében beszélni fog. Vagy úrrá lett rajta a parancsnoki felelősség. Esetleg ez a kettő együtt, mindenesetre nagyot fújtatott, és sokkal békülékenyebb hangon közölte:

– Nézd, az a helyzet, hogy jelenleg a robotpilóta vezeti az űrsiklót, és sehogy sem tudom kikapcsolni. Én is látom, hogy nyílegyenesen a hegyek felé tartunk. Egy reményünk lehet, hogy hamarabb kifogy az üzemanyag, mint hogy összelapulunk a sziklákon ebben a méretes konzervdobozban. Ez esetben a robotpilóta üzemmód is leold, és valahogy megpróbálom vitorlázva letenni a gépet. Mindenesetre, ha van istened, imádkozz hozzá, hogy sikerüljön mindez. És közben készülj a kiugrásra. Kapcsold ki az övedet. A megfelelő pillanatban ki fogom nyitni az ajtót, és ha üvöltök, akkor ugrasz, világos?

– És veled mi lesz? – érdeklődött a baskír.

– Majd katapultálok, amikor úgy látom jónak, de mindent meg kell tennem a gép megmentéséért. Ez alapszabály. Úgyhogy most én is imádkozom, hogy legyen igaza a kijelzőnek, és pillanatokon belül fogjon ki az üzemanyag!

Guzel nem kérdezett többet. Engedelmesen kikapcsolta az övét, aztán elindult az utastér ajtaja felé. Közben meghallotta, amint Oleszja vaskos káromkodással egybekötve nyugtázza, hogy végre kifogyott az üzemanyag, a robotpilóta leoldott. Ám amikor hátranézett, úgy vélte, nem valószínű, hogy sikerülni fog a vitorlázó művelet. A hegyek túlságosan közelinek tűntek.

Ebben a pillanatban az ajtó kinyílt, és felharsant az orosz pilótanő parancsa:

– Ugrás!

Guzel lehajtotta a sisakját, aztán kivetette magát a nyíláson. Kicsivel később megkísérelte szemmel követni az űrsikló útját, de mivel a kinyíló ejtőernyő eltakarta előle az égbolt ezen szeletét, semmit nem tudhatott Oleszja további sorsáról.

Ettől a pillanattól fogva már a saját dolgára koncentrált, és csakis lefelé tekintett, próbálván felmérni a terepet, hogy hol lenne optimális a

landolás. Hamar észrevett egy viszonylag kiterjedt, lapos fennsíkot a hegyvonulat szélén, ahol nem ígérkezett bonyolultnak a talajtérés. Igaz, hogy az egész sziklateraszt hó borította, de ez ebben a magasságban nem volt meglepő, sőt. És Guzelt ez a tény a legkevésbé sem zavarta. Csipkés szélű, borotvaéles sziklaperemek sokkal inkább ellenére lettek volna.

Zökkenőmentesen érte el a bolygó felszínét a zord és havas tájon. Leoldotta az ejtőernyőt, és nem foglalkozott többé vele. Már csak egy dolog érdekelte. Megpillantott a távolban egy rönkházikót, amelynek aprócska ablakában fény pislákkolt, ezt a lassacskán leszálló alkonyatban tisztán látta. Célba vette az egyetlen menedéket, és tudta, hogy még sötétedés előtt el kell érnie.

Néhol derékmagasságú hóban lépdelt, de szerencsére a legtöbb helyen csak térdig ért a fehér takaró vastagsága, így még egy órába sem telt, mire odaért a házikóhoz. Kíváncsian benyitott az ajtaján, és először egy ősz szakállú öregembert pillantott meg, aki egy durván megmunkált asztal mellett üldögélt, hasonlóan rusztikus széken. Az ajtó nyikorgását hallva felpillantott, arcán különös mosoly terült el, és csak annyit szólt:
– Hát megérkeztél...

26. fejezet

Sztavrila egykedvűen meredt maga elé az ágyon ülve, a kormányzói palota számára biztosított lakosztályában. Vagy legalábbis látszólag egykedvűen. Kedélyállapotának különös kiegyenlítődsét az adta, hogy az egyik pillanatban legszívesebben visszaroht volna Darioszhoz, aztán pedig vadul győzködtte magát odabent, miszerint a lehető legokosabban cselekedett.

Amikor már a könnye is kicsordult a belső vívódás folyamányaként, hirtelen fogta magát, és kiment a teraszra. A korlátra támaszkodva kitekintett Osmosis-sziget ébredező kormányzati negyedének épületeire, és megpróbált semmi másra nem gondolni, csakis erre a csodára. Lenyűgöző látvány, távolban a tengerrel, az ég alján előbukkanó Nappal, az arany sugarakkal, amelyek ezeket az építészeti remekműveket egyre varázslatosabb fénnel vonják be... de közben, bármennyire is szerette

volna elhessegetni magától a friss emléket, csak az a szó járta át az elméjét, hogy „szívem”.

Újra és újra hallotta ezt a szót, és csak nagyon lassan ébredt rá, hogy már nem a friss emlék játszik vele, már nemcsak a képzeletében harsan fel ez a szó, hanem a valóságban is.

Megfordult, és a terasz ajtajában ott látta Darioszt, aki ki tudja, mióta szólongatta.

– Ne haragudj, szívem, hogy csak így betörtem hozzád, de nem feleltél a kopogtatásomra – mondta a kormányzó olyan halkán és olyan ártatlan arccal, amennyire csak lehetséges volt. Aztán kinyújtotta a jobbját, és így szólt: – Kérlek, gyere be a teraszcra, mert amit mondani szeretnék, az egyelőre nem nyilvános.

Sztavrila engedelmeskedett, bár a kezét nem adta oda. Semmilyen formában nem szeretett volna újra érintkezni ezzel a férfival, mert úgy érezte, hogy akkor elvesz minden törekvése, elgyengül, és többé nem tudja megvalósítani azt az elhatározást, amit a napfelkelte óta oly logikusan kiérlelt magában.

Dariosz megértette a jelzést, a keze lehanyatlott, és ugyan sóvárgó pillantást vetett a mellette elhaladó asszonyra, az illatát is igyekezett beszívni, de aztán megadóan helyet foglalt a lakosztály egyik karosszékeiben, és hozzáfogott kifejtetni mondandóját:

– Azt hiszem, támadt egy rendkívüli ötletem. Sőt, nem is csak hiszem, teljesen biztos vagyok benne, hogy korszakalkotó ötletem támadt. Rendezni fogok egy olimpiát!

Sztavrila, aki a kormányzótól biztonságos távolságban foglalt helyet, a fészülődötökre előtt, egyelőre hidegen fogadta a bejelentést:

– Nem egészen értelek...

– Pedig szerintem pofonegyszerű – lelkesedett fel egyre jobban Dariosz. – Gondold csak végig! Meghirdetjük az olimpiai játékokat. Az északi földrészen éppúgy, mint a délin, és persze a Szigetvilágban is. Az általunk ismert vidékek minden szegletébe szétküldöm a különítményeimet. Hatalmas zászlókon, jól felismerhető latin betűkkel ott fog virítani a felirat: OLIMPIA, fölötte pedig öt karika fog szerepelni. Ha van még

rajtunk kívül bárki ezen a világon, aki a Földről származik, az biztosan jelentkezni fog. Éljen bárhol és bármilyen rangban, de szerét fogja ejteni annak, hogy eljöhessen, és megnézhesse magának azokat, akik ezt az eseményt szervezik.

– Nem tagadom, kicsit zavar, hogy többszámban fogalmazol – közölte hidegen Sztavrila. – Miféle szerepem lenne nekem ebben? Ezt magad is meg tudod valósítani.

Dariosz kissé magába roskadt. Nem számított arra, hogy ilyen közönyös fogadtatásban részesül. Sőt, leginkább azt vélelmezte, hogy a nő pont ugyanolyan lelkes lesz, mint ő maga, és igyekszik majd részt venni ennek a nagyívű tervnek a megvalósításában.

– Nem hittem volna, hogy pont egy görög nő fog ilyen hidegen viszonyulni az evilági olimpia ötletéhez – motyogta maga elé.

Sztavrila is érezte, hogy talán túlságosan is átlátszó lesz a magára erőltetett közöny, hiszen elvileg neki most kitörő örömmel kellene fogadnia a remek tervet, így hát igyekezett érdeklődést mutatni:

– Egyébként milyen versenyszámokra gondolsz?

– Ez már részletkérdés. De persze maradjunk a hagyományoknál. Futás, birkózás, dárdahajítás, kocsiverseny és hasonlók.

– Elismerem, nem rossz az ötlet, de megfeledkezel néhány fontos körülményről.

– Mégpedig?

– Az ókori olimpiákon csak szabad férfiak vehettek részt.

– Na és?

– Ha a földi ókort akarod idevarázsolni, egy teljesen más bolygóra, annak teljesen más társadalmaira, az nem sok sikerrel kecsegtet.

Dariosz lelkéből most már kitört az eddig elfojtott összes indulat:

– Mondd, miért lettél ilyen tartózkodó velem szemben? Sőt, továbbmegyek, miért vagy ilyen ellenséges? – Majd felpattant ülőhelyéről, de egy lépéssel sem ment közelebb a görög nőhöz. – Megbántottalak? Rosszul szerettelek? Valami rossz emléket idéztem fel benned? Miért büntetsz? Miért büntetsz olyasmiért, amit el sem követtem?

– Kérlek, most már távozz...

– Nem érted, hogy mi a jelentősége a találkozásunknak? Hosszú éveket éltünk le evilágban, és reményünk sem volt rá, hogy egyszer olyan földi halandóra bukkanunk, aki a testvérünk! Aki onnan származik, ahonnan mi is jöttünk! Tényleg nem érted ezt?

– Na jó, most már tényleg menj innen! – pattant fel Sztavrila is. – Azt sem engedted meg, hogy kimenjek a teraszodra! A saját néped előtt, akiknek te vagy az evilági kisisten, még előttük is szégyelltél volna engem! Bezzeg a szajháid nem számítottak, azoknak szabad volt a teraszodon sütkérezni, ugye? És még te papolsz a találkozásunk nagyszerűségéről!?

Dariosz megütközve nézett a nőre. Mi a fenét hord itt össze ez az önérzetes fehérszemély? Milyen terasz, miféle sütkérezés? Hát tőle aztán akkor és ott sütkérezhet, ahol és amikor kedve tartja!

– Nem tudom, miről beszélsz – mondta, higgadtságot magára erőltetve –, de ha akarod, a sziget bármely pontjára építtetek neked egy teraszt, ahová senki más nem teheti be a lábát. Mindenesetre igazad van, tényleg jobb lesz, ha most elmegyek. Miközben én a legnagyobb szabású tervet ismertetem, amely valaha is megfogant az agyamban, te valamiféle teraszokról meg sütkérezésről, illetve általam ismeretlen szajhákról beszélsz. Úgy érzem, nagyot tévedtem a személyeddel kapcsolatban. – Azzal határozott léptekkel az ajtó felé indult, majd visszanézett, de mivel nem tapasztalt semmiféle reakciót, kilépett rajta.

27. fejezet

Emmának igaza lett, másnap már tényleg képes volt lóra ülni. Mario rögtön mondta is, hogy az első adandó alkalommal szedni fog egy nagy csokrot ebből a hasznos kis növényből, és az iránt érdeklődött, vajon szárítva és tartósítva is megőrzi-e a hatását. A nő felnevetett, mondván, hogy minek sebgyógyító orvosság annak, aki maga a Sebezhetetlen. A fiú mindezt széles mosollyal nyugtázta, de ezt természetesen a mögötte ülő cseléd nem láthatta.

– Egyébként sokféle gyógynövényt ismersz? – kérdezte kíváncsian.

– Hát persze – bizonygatta Emma. – Az erdő telis-tele van velük, oszt majnem mindegyik jó valamire. Ha szabad ember vónák, akkor nyitnák egy kis bótot valamék városba, oszt ripsz-ropsz meggazdagodnák.

Mario kissé szívta a fogát, de nem tett szóvá semmit. Igazából máris a szívébe zárta a nőt, és maga is meglepődött, mennyire vonzódik hozzá, dacára az évtizedes korkülönbségnek. Csak hát ez az elviselhetetlen tájszólás! Ez a bugris beszéd! Ettől néha legszívesebben ráharapott volna a lova kantárjára.

Már dél is elmúlhatott, amikor egy zöldes vízű kis tavacska mellett megálltak. Emma volt, aki azt kérte, hogy táborozzanak le egy kicsit, és eléggé izgatott lett, amikor meglátta a helyszínt, de nem árulta el, hogy miért. Csakhamar a fiúra is átragadt az izgalom, bár egészen más okból.

A tavacskát, amit Mario a földi életében leginkább a kacsaúsztató szóval írt volna le, valamiféle hatalmas levelű növényzet borította, szinte a teljes felületén. Emma gondolkodás nélkül belegázolt a tóba, még csak a szoknyáját sem húzta fel, igaz, annyira nem is volt mély a víz, hogy erre szükség lett volna. Aztán leszakított néhány nagy levelet a tavacska felszínén tenyésző növényekről, és kiült a partra. Kinézett magának egy lapos követ, amelynek kissé homorú volt a felülete, és mint valami tálba, beletépkedte a leveleket. Majd keresett egy tojásdad alakú másik követ, amely a célnak éppen megfelelt, és módszeresen elkezdte megdolgozni a növényt, mintha csak egy mozsarat használna.

A fiú kikötötte a lovát a tavacskára hajló egyik fa törzséhez, és érdeklődve figyelte, min ügyködik a cselédje. Emma egy idő után felállt, visszagázolt a vízbe, és most a növény piros, lédús terméséből is szakított néhányat, majd a gyermekökölnyi bogyókat beledolgozta az egyvelegbe, ezáltal hamarosan egy krémszerű masszát kapott.

– Vialli úrfi! – fordult hátra a nő. – Ha szépen megkérem, bekenné evvel a kenceficével a sebeimet?

A fiúnak komoly nehézséget okozott, hogy palástolni tudja megindultságát. Úgy érezte, a kép, amit lát, valóban földöntúli. Ott áll előtte egy nő, szende, esdeklő tekintettel, és a tenyerén valami furcsa, zöld masszát nyújt felé. Az erdei tisztásra ömlő napfényt megszűrlik a fák lombjai, mégis, a nő szőke

haja csodás aranyfényben pompázik. És ami a legizgatóbb, pontosan lehet tudni, hogy pillanatokon belül újra levetkőzik majd előtte.

– Hát persze, nagyon szívesen – vette át a maszlagot Mario, és próbált közömbösnek tűnni. Miközben óvatosan megszagolta a kellemesen illatozó anyagot, Emma már le is dobálta a ruháit, és a szokásos módon hasra feküdt a tavacska partján.

A fiú letérdelt, és egyik kezéből a másikba adagolva, szép finoman felvitte a rögtönzött kenőcsöt a cselédje bőrére. Tartózkodó módon a hátán kezdte a műveletet, de aztán hamar eljött az idő, és muszáj volt rátérnie a fenekére is.

Igazából életében először ért egy nő meztelen fenekéhez, már ha kifelejtjük az egyenletből azt a vékony kenőcsréteget, amely az ujjai és Emma bőre között volt jelen ezekben a meghitt percekben. És igyekezett is kiélvezni a tevékenykedése minden pillanatát.

Emma közben lehunyta a szemét, és már nemcsak a keverék hűsítő és gyógyító hatását élvezte, hanem önfeledten beleélte magát egy olyan helyzetbe, ahol ő és ez a lovagias fiatalúr nem külön kasztba tartoznak, nem alá- és fölérendeltjei egymásnak, hanem bátran áldozhatnak a szerelem oltárán, és ezért nem szólhatja meg őket senki.

A varázslat véget ért, a gyógyászati szempontból szerfölött indokolt testi érintkezés mindkét tagja igyekezett visszafogott módon hozzáállni a történetekhez, így aztán hamarosan újra lóháton folytathatták az útjukat Királyrév felé.

Délután kiértek az erdőből, és nagyon úgy festett, hogy egy darabig kénytelenek lesznek a nyílt vidéken folytatni az utat. Rétek és szántók következtek, nagy mezőségek, és csak alkonyat körül mutatkozott a távolban valamiféle erdőség.

Ekkor azonban feltűnt az úton egy különös csoportosulás. Néhány zászlóvivő, egy szakasznyi katona, egy kikiáltó, meg még egy pár ember, akik az ilyen vásári vagy karneváli forgatagokhoz mindenképpen szükségesek.

Mario Vialli első gondolata az volt, hogy kitér az útjukból, hiszen mit lehet tudni. De aztán egész testében megmerevedett, és tátott szájjal bámulta a

menetet, főleg a zászlajukat. Most már kezdte érteni, miféle karikákról és miféle betűkről beszélt a Troden nevű paraszt abban a koszlott fogadóban. A lobogón a semmivel össze nem téveszthető ötkarikás logó szerepelt, alatta pedig latin betűkkel a felirat: OLIMPIA.

Elfutották a szemét a könnyek, és úgy érezte, igencsak jól döntött, amikor dél felé vette az irányt, mert úgy sejtette, hogy ott lakozik a hazatérés záloga. És immár abban is biztos lehetett, hogy nincs egyedül ebben a furcsa világban földi emberként.

28. fejezet

Sztavrila megsemmisülten roskadt le az ágyára, miután becsukódott az ajtó Dariosz mögött. Olyannyira leforrázva érezte magát, mint még soha életében. Azt már korábban is tapasztalta, hogy néha egészen furcsa dolgokat tud művelni ezen a világon. Olyanokat, amelyek nyomán a régi, földi énje valószínűleg magára sem ismerne. De ahogy végigfuttatta magában az elmúlt percek eseményeit, még önmaga előtt is szégyenkezni kezdett.

„Te jó ég! Úgy viselkedtem, mint valami ostoba, hisztis bakfislány! Mi a fene történt velem? Teljesen megbolondított ez a férfi.” – Efféle gondolatok jártak Sztavrila fejében, és egyre jobban ostorozta magát.

A Nap már magasan járt az égen, amikor elviselhetetlen lett a nő számára a tudat, hogy akár végleg elveszítheti a kormányzó jóindulatát. Márpedig ebből az olimpiai projektből nem szeretett volna kimaradni.

Természetesen az első pillanattól kezdve tisztában volt vele, mekkora jelentőségű ez a vállalkozás. Már önmagában is, nemhogy azt tekintve, hogy a segítségével valóban hívójelet küldhetnek földi sorstársaik felé, szerte Evilágban.

Csöngetett a szolgáknak, és azonnali kihallgatást kért a kormányzótól. Meglepetésére szinte rögtön megérkezett a válasz: Dariosz várja őt a hivatalában. Hamarosan tehát újra kettesben tartózkodtak egy helyiségben.

– Mindenekelőtt szeretnék bocsánatot kérni – kezdte békülékenyen Sztavrila. – Tudod, amikor a nagyívű terveidről beszéltél, még túlságosan el voltam foglalva a saját félelmeimmel.

– Semmi gond – intett a kormányzó, majd hirtelen váltással megkérdezte: – Beszélsz angolul?

– What do you think? – kérdezett vissza a nő. – Egész életemben a vendéglátásban dolgoztam a görög tengerparton. Hogyne beszélnek angolul?

– Akkor folytassuk is az én anyanyelvemen – kérte Dariosz. – Nem örülnék neki, ha bárki evilági ember megértené, amiről most beszélgetni szándékozom.

Sztavrila riadtan járatta körbe a tekintetét a hivatali helyiségen:

– Talán kémektől tartasz? Vagy mégis kiktől?

– Sosem lehet tudni – felelte Dariosz halvány mosollyal.

– Gondolod, hogy ha valaki tényleg hallgatózik, annak nem lesznek majd kérdései azzal a nyelvvel kapcsolatban, amelyiken most beszélgetünk?

Dariosz most már egyenesen felnevetett:

– Ha ennek a bizonyos illetőnek kérdései lesznek az angol nyelvvel kapcsolatban, akkor aláírja a saját halálos ítéletét, mert önmaga ismeri el, hogy kihallgatta a sziget kormányzójának négy szemközt folytatott megbeszélését.

– Ahogy gondolod – vont a vállát Sztavrila. – Visszatérve a tervedhez: nem tartasz tőle, hogy csupán egy meglehetősen szűk keresztmetszetet érinthet?

– Mire célsz pontosan?

– Arra, hogy olimpiát az ókori Görögországban rendeztek, meg az 1800-as évek végétől, jó másfél évezrednyi szünet után. Ha valaki például a földi középkorból került át ide, annak ez a szó nem fog semmit sem mondani. Arról nem is beszélve, hogy az 1800-as évektől kezdve is sok ember élhetett úgy a Földön, hogy soha életében nem találkozott ezzel a kifejezéssel.

– Van jobb ötleted? – kérdezte a kormányzó, egyáltalán nem gúnyosan vagy sértődötten, hanem őszinte kíváncsisággal. – Ha tudsz olyan szót, amelyet a Föld valaha élt minden lakosa ismerhet, akkor oszd meg velem is.

– Nem tudok ilyen szót – ismerte el Sztavrila.

– Nézd, erre az egész olimpiára tekints úgy, mint egy ígéretes kezdetre. Minden évben szándékomban áll megrendezni, hagyományt fogok vele teremteni. Nem kételkedem a sikerben. Sokkal inkább az a félelmem, hogy nem fog jelentkezni senki. Már úgy értem, földi ember.

– Ettől ne tarts. Én biztos vagyok benne, hogy lesznek jelentkezők. Hallottál már az egyik anagur törzsfőről, Attiláról?

– Még nem. Ki az?

– Most mondtam: Attila – ismételte meg a nő, majd látva Dariosz értetlen arcát, elmosolyodva megállapította: – Látom, az európai történelem nem az erősséged.

– Mesélj – kérte nagy zavarában a kormányzó. – Mit kellene tudnom?

– Attila, a hun. Isten ostora. Tényleg nincs meg? – csodálkozott Sztavrila. – Ha az ókori Róma végnapjaiban éltél volna, ismernéd ezt a nevet. A hunok leghíresebb királya okozott némi kellemetlenséget a birodalomnak.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy szerinted egy híres ókori király is...?

– Nyugalom – nevetett fel Sztavrila. – Mielőtt fellelkesülnél, vagy esetleg elkezdenél rettegni az Isten ostorától, hadd közöljem, hogy szerintem csak névrokonról van szó.

– De ezek a hunok, vagy kicsodák nem haltak ki?

– Nocsak, elkezdett rémleni a történelmi tananyag az elemi iskolából? – incselkedett a nő. – A hunok mint nép már tényleg nem élnek a Földön. De vannak, akik a leszármazottaiknak tartják magukat. Például a magyarok. Róluk azért már hallottál, nem?

– De igen.

– Én ismertem is egy Attilát. Már úgy értem, a földi életemben. Egy magyar srác volt, aki nálunk nyaralt, ha jól emlékszem 1981-ben. Sokat beszélgettem vele. Ő mesélte, hogy eléggé népszerű keresztnév náluk az

Attila. A magam részéről nem tartom valószínűnek, hogy az anagur törzsek egyikének vezetőjét valami fatális véletlen folytán pont ugyanígy nevezik. A fél vagyonomat rá merném tenni, hogy ő is földi ember. És ha ilyen, akkor bizony el fog jönni az olimpiára. Nagyon ambiciózusnak tűnik, akárcsak te. Azt mesélik, egyesíteni akarja az összes anagur törzset észak-keleten.

– Honnan tudsz te ilyesmikről?

– Épp tegnap este hallottam valakitől, az ünnepségeden. De nemcsak Attiláról meséltek. Az egyik norling fejedelemségben feltűnt egy ifjú legény, akit állítólag nem fog a fegyver. Már egész legendáriumot szőttek az alakja köré a Belső-tenger északi partján. Róla sem hallottál?

– Nem.

– Többet kéne beszélgetned az udvartartásoddal, akkor talán eljutnának hozzád is ezek a pletykák.

– Bocsáss meg, kérlek, tegnap este nem volt időm beszélgetni az udvartartásommal, mert éppen megismertem életem legcsodálatosabb nőjét.

Más esetben Sztavrila elolvadt volna egy ilyen vallomástól, most azonban inkább szívfacsaró volt számára ez a közlemény. Nem is reagált rá sehogy, csak annyit szólt halkán:

– Láthatod tehát, hogy nincs okod a félelemre, biztosan lesznek olyan jelentkezők, akikre vágysz.

– Akkor most az én félelmeimről térjünk át a tieidre – javasolta Dariosz, majd a nő értetlen arcát látva emlékeztette: – Miután beléptél ide, már a második mondatod erről szólt. Nem rémlik? Azt mondtad, hogy amikor a nagyívű terveimről beszéltem, te még túlságosan el voltál foglalva a saját félelmeiddel.

Sztavrila nagyot sóhajtott:

– Igen, tényleg ezt mondtam. és elhiszem, hogy nem érted. Attól félek, hogy hamarosan visszatérsz a földi életedbe. Ahogy az már megtörtént egyszer. Biztosan újra megtörténik majd. Lehet, hogy nem is olyan soká. És ezúttal végleg. Én pedig itt maradok az örök magányban...

29. fejezet

Guzel kissé meglepődött, hogy az aggastyán ékes orosz nyelven szól hozzá. Ezt persze a kis rönkház öreg lakója is érzékelte, és sietett megnyugtatni a vendégét:

– Magam is úrhajótörött vagyok. Csak kicsit régebben érkeztem, mint te.

– Ezt úgy értsem, hogy maga is bányász volt? – kérdezte a baskír. – Vagy talán pilóta?

– Azt javaslom, hogy tegeződjünk – indítványozta az öregember. – Ebben a világban mindenki tegez mindenkit, annál az egyszerű oknál fogva, hogy egyáltalán nem ismerik a magázódó formulát, semelyik nyelven. Jó lesz, ha ezt megszokod. Itt csakis így lehet belőled Tanító.

– Rendben – bólintott Guzel. – És mi a te történeted, bátyám?

– Talán majd arra is sort kerítünk, de most sokkal fontosabb, hogy elkezdjük az oktatásodat. Rengeteg információval kell felvértézniem téged, mert hamarosan le kell ereszkedj a síkságokra, és ott felfoghatatlanul összetett feladat vár majd rád. Ehhez el kell sajátítanod mindhárom nyelvet, amelyet Evilágban beszélnek, meg kell ismerned a vallásokat és a szokásokat, amelyeket az itt élők követnek, és egyáltalán mindent meg kell tanulnod, amit én tudok – sorolta nagy komolyan az öregember, aztán felemelkedett a székeről, odament a házikó ablak nélküli falához, és a gerendáig felnyúlva leeresztett egy jókora méretű, összetekert térképet, amelynek kontúrjai már ismerősek voltak Guzelnek, hiszen néhány órája igazán magasból figyelhette meg az ábrázolt földrészek partvonalait.

– Ez itt az északi földrész – mutatott a térkép tetejére az öregember. – Itt tartózkodunk most mi, az úgynevezett Fehér-hegységnek ezen a pontján. Ha a keleti oldalon ereszkednél le, akkor egy kiterjedt sztyeppére jutnál. Ezeken a pusztaságokon élnek az anagur népek. Négy törzsbe szerveződtek, és ezek mindegyike a törzs totemállatáról kapta a nevét, úgymint Farkas, Bölény, Medve és Szarvas.

– A négy törzs ugyanazt a nyelvet beszéli? – kérdezte Guzel.

– Igen, az anagur nyelvet. Ugyan léteznek apró eltérések, amelyeket akár nyelvjárásoknak is lehet nevezni, de alapvető különbség nincs a négy törzs által beszélt nyelv megnyilvánulási formái között. Nagyon logikusan

felépített rendszer, hamar boldogulsz majd vele – vélekedett az öregember, és így folytatta: – Ezek lovasnomád népek, az állattartás és legeltetés rendje szerint élnek az életüket, de egyben kiváló harcosok is, és rendszeresen kalandoznak a Fehér-hegységen túlra, nyugatra, ahol a különböző norling fejedelemségek terülnek el.

Az ősz szakállú házigazda most áthúzta az ujját a térkép bal oldalára, és szinte zárójeles megjegyzésként közölte:

– A fejedelemségek közötti határvonalakról, fennhatósági területekről, egyes tájegységek hovatartozásáról nem ejtenék szót, ez mostanság szinte követhetetlen, akár évről évre is változhat. Ez a terület a feudális anarchia állapotában leledzik. Mindig az határozza meg az aktuális viszonyokat, hogy melyik kiskirálynak, egyéb ambiciózus és erőszakos hűbérúrnak sikerül nagyobb sereget verbuválnia, vagy éppen melyikük ad elő hitelesebbnek tűnő vallási blablát a meglehetősen befolyásolható néptömegek számára.

– Ők is azonos nyelvet beszélnek? – érdeklődött a baskír.

– Igen, az északi földrészen élő nagy létszámú nemzet a norling, de az imént említett okok miatt számtalan folyton változó határvonal szabdalja keresztül-kasul az élőhelyüket – magyarázta az öregember. – Nézd, ezeknek az embereknek még egyáltalán nincs kialakult nemzettudatuk. A saját identitásuk meghatározásánál a vallási hovatartozásuk és az aktuális hűbéruruk személye is toronymagasan megelőzi azt a tényt, hogy ugyanahhoz a nemzethez tartoznak, ugyanazt a nyelvet beszélik.

– Hát, tényleg lesz elég dolgom, az már biztos... – motyogta Guzel.

– Most pedig térjünk át a délebbi területekre – javasolta az öregember. – Amint látod, a déli és az északi földrész között létezik egy szigetvilág. Ezt a régiót meori népek lakják, akik szintén ugyanazt a nyelvet beszélik. A nagy szigetek mindegyike egy-egy külön állam, és majdnem mind királyság. Kivéve egyet, Osmosist. Ott köztársasági államforma létezik, immár évtizedek óta...

Mariót most már semmivel sem lehetett volna rávenni, hogy kitérjen a furcsa különítmény útjából, sőt! Alig várta a találkozást, és semmiféle veszély gondolata nem foglalkoztatta. „Elvégre én vagyok a Sebezhetetlen, nem igaz?” – biztatta magát.

Beigazolódtak a legszebb reményei. A karneváli menet szívélyesen fogadta őket, és a különítmény egyik tagja, aki jól beszélt a norling nyelvet, a legapróbb részletekig elmagyarázta, miben is áll ez az úgynevezett olimpia, amelyet Osmosis szigetének nagy tiszteletű kormányzója hirdetett meg.

Miután elbúcsúztak, és jó utat kívántak egymásnak, Mario felugrott a lovára, és fölsegítette maga mögé a cselédjét is. Szó, ami szó, Emma is nagyon lelkesnek mutatkozott. A fiú lelkében pedig egyre furcsább gyanú kezdett éledezni. Úgy érezte, számtalan kérdése lenne a nőhöz, és szerencsére csakhamar lehetősége is nyílt arra, hogy ezeket tisztázza.

Emma szólt, hogy forduljanak balra. Megpillantott ugyanis egy ígéretes gyümölcsfákból álló ligetet. „Mostan érik a vadbarack” – jegyezte meg, és olyan lelkes leírást mellékel a közleményéhez, hogy Mariónak összefutott a szájában a nyál.

Kisvártatva letelepedtek hát a liget közepén, egymással szemben ülve, és majszolták a valóban finom gyümölcsöt. Ezt a helyzetet használta ki Mario, és megkezdte az óvatos tapogatózást:

– Mondd csak, Emma! Mi a neve a kis faludnak, ahol eddig éltél?

– Hódospatak.

– Nahát, ez érdekes – csóválta a fejét Mario.

– Osztán mi vóna benne az érdekes, Vialli úrfi?

– Hát csak az, hogy semmiféle patakot nem fedeztem fel, amikor ott jártam.

– Azér lehetett ez így, mer a patak a falu napnyugati végibe folyik. Odáig biztos nem lovagót el az úrfi.

– Ez kétségtelen – hagyta rá a fiú, aztán tekintetét a cselédje arcára függesztette, és jól tagoltan kijelentette:

– Én pedig Torinóban születtem.

Emma egykedvűen rágcsálta tovább a vadbarackot, és csak mintegy mellékesen kérdezett vissza:

– Hát az meg hun van? Életembe nem hallottam erről a helyről. Az még a méltóságos Kalrund fejedelem birtokáho tartozik? Vagy ki ottan az uraság?

– Tudod, az úgy volt – folytatta könnyed, csevegő modorban Mario, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a nő arcáról –, hogy amikor kicsi gyerek voltam, néhány pajtásommal kimentünk a falu szélére. Úgy hívták őket, hogy Sztálin, Hitler, Kolumbusz és Oroszlánszívű Richárd.

Emma érdeklődve, de a megütközés legkisebb jele nélkül majszolta tovább a gyümölcsöt.

– De ekkor megjelentek a mezőn a szomszéd falu fiúcskái és leányai – folytatta Mario, egyre szuggesztívebb módon bámulva a cselédje arcát –, úgymint Giordano Bruno, Galilei, Jézus, Elvis Presley, Marilyn Monroe, Marie Curie és Albert Einstein.

Semmi. Emma ugyanúgy táplálkozott, mint a felsorolás előtt, és várta, hogy mi lesz a folytatás. Aztán kicsit kedvét szegte a túl hosszúra nyúlt hatásszünet, és rákérdezett:

– Osztan mi lett a vége? Mer ha tanálgathatok, oszt büdösségi verseny lett belüle, akkó aztat mondanám, hogy az a oroszlánszagú gyerek nyert.

Hősünk hirtelenjében nem is tudta eldönteni, hogy mit érez. Egyrészt ellenállhatatlanul mulattatta a nő humora, és mintha már a tájszólása sem lett volna annyira undok a fülének. Másrészt viszont csalódott is volt, mert pár perccel korábban még meggyőződése volt, hogy ez a különös teremtés szintén földlakó, de ezt mostanra ki kellett zárnia. Ennyire közömbös arcot képtelen lenne magára erőltetni egy olyan illető, aki szintén a Földről származik, és egyszer csak derült égből villámcsapásként az arcába mondják ezt a parádés névsort.

A következő pillanatban viszont már nem nagyon volt világos önmaga számára sem, hogy miért kéne most csalódottságot éreznie. Ha nem földi, hát nem az. És akkor mi van? Jó, hát az odáig rendben van, hogy például angolul, vagy akár olaszul beszélgetni vele, és maguk mögött tudni ezt a fülsértő tájszólást, sokat lendített volna a kapcsolatukon, de hát ott egye meg a penész. Sokkal fontosabb, hogy ez a nő egy remek kis teremtés.

Őszinte, nyíltszívű, tiszta lelkű, és a feneke annyira gömbölyű, hogy olyat rajzolni sem lehetne...

Na jó, de mi van akkor ezzel az olimpiával? Miért akart annyira jelentkezni a versenyre ez a nő, hogy emiatt veszélybe sodorta magát a saját falujában, a saját rohadék gazdája előtt?

– Hé! Vialli úrfi! Mi van a történetivel? Mi lett azokkal a gyerekikkel? – zökkentette ki merengéséből a cselédje követelőzése.

– Semmi, nem lényeges – legyintett egykedvűen Mario, aztán rákérdezett: – Mondd csak, Emma! Honnan hallottál te erről az olimpiáról?

– A mink falunkba is jártak a minap ezek a kikiátók – felelte a cseléd. – Osztánhát rögtön tudtam, hogy eztet nekem tanáták ki, merhogy más úton-módon úgyse tudnák megszökni arrul a leprás helyrül. Amellett meg a nyeremény is kecsegteti ám az ember lyányát. Nem is az arany, bár az se kutya, ugyi, hanem hát aztat is rebesgetik, hogy aki nyer valamék versenyszámba, az szabadságot kaphat a szigeten, nem kő többet szógánia senkit se az égkerek világon.

– És te melyik versenyszámban érzed magad esélyesnek, Emma? – kérdezte őszinte kíváncsisággal a fiú.

– Íjászatba – vágta rá a cseléd. – Mostan jut eszembe, hát Vialli úrfi nem is láthatott még engemet nyilazni! Na, gyűjjön csak velem! Ottan van az a kis pagony, előtte meg az a kis árok, hát biztos van benne pár fácán. Fogadunk, hogy azon nyomba vadászok magunknak vacsorát?

– Elfelejtess valamit, Emma – mutatott rá Mario. – Nincs egyetlen nyíl vesszőm sem, mindet ellőttem, mire a falutokba értem.

A cseléd gyöngyözően kacagva hajtotta hátra a fejét:

– Na lássa, Vialli úrfi, mennyire nem ismeri eztet a vidéket! De még a növényzetit se, nemhogy az állatokat! Mingyán tuttam én, hogy valahunnet északrul származhat. Hát a vadbarack ágainak végénél jobb nyíl vessző nincsen! Aggya csak ide nékem a késit izibe!

Mario átadta a kését, aztán elhűlve figyelte, hogy miféle ámokfutás-szerű programot valósít meg a pártfogoltja. Bizonyos korokban valószínűleg olimpiai versenyszámnak is beillett volna a Földön. Emma ugyanis odament a késsel a legközelebbi fához, lemetszett néhány ágvéget, majd

ezeket szakavatott mozdulatokkal kihegyezte. Aztán elkérte az úrfi íját, felkapott a lova hátára, megcélozta a már nevezett árkot, felzavarta a madarakat, és úgy lőtt le két szárnyast, hogy Mario követni sem tudta, mi történik most, legfeljebb abból értesült az elmúlt percek eseményeiről, hogy Emma hamarosan megérkezett mellé, lecsusszant a nyeregéből, és odafektette elé a két madár tetemét.

– Ejha! – csettintett elismerően a fiú. – Most már elhiszem, hogy szép reményekkel indulsz az íjászat versenyszámában.

– Na ugyi, hogy tudok ám én is valamit – lihegte a földre kuporodva Emma, és hirtelenjében olyan közelinek érezte az úrfi száját, hogy majdnem megcsókolta, de aztán leküzdötte ezt a vágyát, mert bármennyire is kedvérevaló lett volna a dolog, tisztában volt vele, hogy a gazdájával beszél, lett légyen akármilyen fiatal is az úrfi, nem mellesleg pedig különleges képességgel bír, hiszen mégiscsak ő a Sebezhetetlen.

31. fejezet

– Nerid király, ezen a néven a huszadik! – jelentette az ajtónálló, mire Dariosz felemelkedett a székéből, és az uralkodó elé sietett. Aztán, amikor kettesben maradtak a kormányzó hivatalában, hellyel kínálta a trónfosztott királyt, és udvariasan megkérdezte, miben lehet a szolgálatára.

– Több ok miatt kértem tőled meghallgatást, Dariosz kormányzó, de először a köszönet hangján szeretnék szólni – felelte a király. – Nem lehetek eléggé hálás nemeslelkűségédért és önzetlen támogatásodért, amelyet maradék népemnek nyújtottál.

Dariosz széttárta a karját:

– Úgy érzem, ez volt a kötelességem, hiszen a meori nemzetség tagjai vagyunk mindannyian. Ha mi nem viselkedünk együttérzően egymással, akkor ugyan kitől várhatnánk ilyesmit? – Aztán visszaült íróasztala mögé, és valamivel csöndesebben hozzátette: – Kérlek, ne köszönd meg újra. Eddig négyszer is megtetted, a következő esetben már én érezném magam kényelmetlenül.

– Akkor át is térnék arra a témára, amely feltehetően sajnos sokkal kényelmetlenebb lesz számodra – szólt némileg vészjóslóan Nerid. – Ugyanis az elmúlt napokban azt tapasztaltuk, hogy nem mindenki olyan együttérző irányunkban, mint te, kormányzó. Hogy úgy mondjam, a néped bizonyos hányada nem fogadta örömmel, hogy menedéket adtál nekünk.

– Nem kell velük törődni – vélekedett Dariosz. – Kezdetől fogva sejthető volt, hogy a népem nem minden tagja fogadja majd kitörő örömmel a megjelenéseket. De ez idővel elmúlik, mert nem lesz semmi ok az ellenérzésre. A legostobább parasztok is be fogják látni, hogy Neridea lakóival Osmosis csak erősebb lett, nem pedig gyengébb.

– Ezt te így látod, kormányzó, és én ennek szívből örülök. Magam is remélem, hogy minél hamarabb így lesz. De nem vagyok benne biztos, hogy idővel nem kerekednek felül azok, akik egyáltalán nem így látják.

Dariosz hátradőlt a székében, és magabiztosan közölte:

– Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy rögtön elhessegethetem aggályaidat, nagy király. Nézzük például a gazdaság oldaláról a dolgot. Osmosis fejlődése évek óta töretlen. A kereskedelem, az árutermelés virágzik, és ma már az emberhiány jelei mutatkoznak. Szükségünk van újabb és újabb dolgos kezekre a kikötőkben, a műhelyekben és a szántóföldeken egyaránt. Még több hordásra, szállítóra, rakodómunkásra van szükségünk, meg persze mesteremberekre, szántóvetőkre és tengerészekre is. Ha tehát...

– Úgy érted, hogy idővel szolgasorsot szánsz a népemnek? – vágott közbe Nerid gyanakodva, és a szeme úgy összeszűkült, hogy az egy pillanatra meg is ijesztette a kormányzót, igyekezett hát mielőbb tisztázni:

– Gondold végig, nagy király! Ha így lenne, akkor vajon osztottam volna-e földet a népednek a sziget keleti végein? De ne is válaszolj, mert annál sokkal fontosabbnak tartom jelen pillanatban, hogy beavassalak a legtitkosabb terveimbe, és megértessem veled, hogy a legőszintébb tárgyalást tartom célravezetőnek kettőnk között.

Nerid király akaratlanul is végigsimított őszülő szakállán, ami az elbizonytalanodás egyértelmű jele volt – és ez persze Dariosznak sem kerülte el a figyelmét –, ezzel együtt láthatóan igen kíváncsian várta a kormányzó további szavait.

– Mielőtt azonban a lényegre térnék – folytatta Dariosz –, hadd tegyek fel egy kérdést. Amikor már végképp tarthatatlanná vált a helyzet Neridea szigetén, és néped maradékának megmentése mellett döntöttél, akkor miért Osmosist választottad a menekülés végcéljának, nagy király? Hiszen Aldea és Olundea szigete is jóval közelebb esik az elhagyott hazátokhoz, mint Osmosis. Bármelyik kézenfekvőbb megoldás lett volna, mint hozzánk elhajózni, a Belső-tenger kellős közepére.

Néhány pillanatra súlyos csönd támadt a helyiségben, de aztán Nerid király újra végigsimított a szakállán, és pontosan azt a hangot ütötte meg, amelyet azon a bizonyos estén használt, amikor menedéket kért a népének Osmosis kormányzójának estélyén:

– Hosszú évek óta kormányzod ezt a sikeres városállamot, Dariosz. Azóta híre ment a Szigetvilágban nagylelkűségednek és páratlan emberségednek. Úgy tartanak számon, még a népek egyszerű fiai is, mint a legirgalmasabb, a legönzетlenebb uralkodót, akit az istenek arra teremtek, hogy kegyes pártfogója légy a...

Nerid király nem véletlenül szakította félbe önnön mondandóját. Dariosz ugyanis igen különösen reagált. Hátradőlt a székében, és szinte kaján vigyorral hallgatta a monológot. Aztán hirtelen előrehajolt, és mélyen az uralkodó szemébe nézve leszögezte:

– Te azért jöttél ide, mert az egész Szigetvilágban csakis itt van köztársaság. A Belső-tenger bármelyik másik szigetén egy királytól kellett volna menedéket kérned, egy király akaratának kellett volna alávetned magad, tehát azonnal egy hűbérurat ismertél volna el magad fölött, már a befogadás pillanatában. Nálunk ez a körülmény nem állt fenn.

Az előbbinél is súlyosabb csönd állt be a hivatali helyiségben, de a kormányzó tett róla, hogy ez se tartson sokáig. Letörölte a képéről a kaján vigyort, és igyekezett újra egy méltóságteljes vezető viselkedését magára öltetni. A szavairól nem is beszélve, amelyek így hangzottak:

– Nerid király, én értékelem eme éleslátásodat és stratégiai érzékedet. Egy bajom van ezzel az egésszel, mégpedig az, hogy én őszinteséget kértem tőled az imént. De semmi gond, talán majd kiérdemlem ezt a hozzáállást én is, aki nem vagyok király, és a szemedben, tudom, csak egy alsóbbrendű vezető vagyok. Ám most hallgasd meg az én elképzeléseimet a közeljövőről.

A szakállas király keze hirtelen megállt az arcszőrzete simogatása közben, és most már leplezetlen kíváncsisággal tekintett a kormányzóra, aki nem habozott kifejni mondanóját:

– A legfőbb pontja terveimnek, hogy Neridea szigetét hamarosan visszafoglaljuk a Szigetvilág söpredékétől, és népeddel újra hazatérhettek. Egyáltalán, az orzók minden újabb térfoglalását azonnal meg kell akadályozni, különben ennek beláthatatlan következményei lesznek. Minden kikötőjüket, minden településüket, az utolsó kis nádfedeles tanyájukat is fel kell számolni, és elrettentő példával kell szolgálni arra nézvést, hogy ha valakik a Szigetvilág békéjét, kereskedelmi rendszerét, vagy a közbiztonságát veszélyeztetik, akkor bitón fogják végezni, a legszörnyűbb kínok között. Én ebben mélységesen elkötelezett vagyok.

Nerid király most már minden színpadias, diplomatikus gesztust félredobva előredőlt a székében, szinte szomjúhozva a kormányzó szavait. Lelki szemei előtt csak azt látta, ahogy a győztes hadsereg elfoglalja a szigetet, és ő újra a trónjára ülhet.

– Meg kell mondjam, az én hadseregem szerfölött elpuhult – ismerte be Dariosz. – Osmosis emberemlékezet óta nem viselt háborút. Ti sokkal tapasztaltabb harcosok vagytok, még ha egyelőre nem is vagytok a legjobb állapotban. Azonban a katonai erények nem tűnnek el, a megfelelő feltáplálás és gyakorlatozás révén hamar visszaáll a korábbi állapot. Ezért szándékomban is áll, hogy idővel kiképzőket toborozzak a hadtestedből, nagy király. Láthatod immár, hogy nemcsak gazdasági, de katonai szempontból is indokolt, hogy letelepítettem népedet a szigeten.

– Ha együtt fogunk harcolni a hazánk visszavételéért, akkor mindenben számíthatsz rám, kormányzó – kezdett fellelkesülni a király.

– No, csak nyugalom – intett Dariosz. – Nagyon sok részletkérdést kell még kidolgoznunk. Mégpedig együtt. Remélem, hajlandó leszel néhány fokot leadni a büszkeségedből, amely most is megbújik a hálálkodásod álcája mögött. Mielőtt félreértenéd, hadd szögezzem le, teljes mértékben megértem a viselkedésedet. Ebben a világban sok minden a születési előjogokon és a nemesi származáson múlik. Nekem egyikhez sincs szerencsém, és tudom, hogy egy királynak, aki a családjá huszadik generáció óta viselt jogait birtokolja, figyelembe kell ezt vennie, máskülönben a saját maga ellenségévé válik, a saját tekintélyét és

hatalmát kérdőjelezi meg. Ezt mindig tiszteletben fogom tartani, minden egyes közös szereplésünk alkalmával, amit a nyilvánosság előtt teszünk. De amikor négyszemközt tárgyalunk, teljes őszinteséget várok el. Gondolj arra, még az is meglehet, hogy én leszek a legfőbb szövetségesed. Meg talán az is meglehet, hogy olyasmiről fogok dönteni, ami a te néped boldogulását szolgálja. Az is meglehet, hogy nélkülem ilyesmikről nem is álmodhatnál, és maradék néped idővel elveszne Osmosis lakosságának olvasztótégelyében. De én ezt nem akarom. Mint ahogy te sem akarsz hűséget fogadni nekem. Csakhogy én ilyesmit nem is kérek. Csakis őszinteséget.

Nerid király még jó darabig fürkészte Dariosz arcát, mire megszólalt:
– Lehet, hogy nem birtokolsz születésed jogán nemesi előjogokat, kormányzó. Egyvalaminek azonban egészen biztosan birtokában vagy, aminek sok más uralkodó nem: ez pedig a bölcsesség.

32. fejezet

Mario és Emma estére egy sziklás vidékre értek. Ez örömteli fejlemény volt, hiszen tudni lehetett, hogy a tengerpart közelében fekszik egy sziklás hegyvonulat, tehát már nincsenek messze Királyrévtől. Ennél már csak az volt nagyobb megkönnyebbülés, amikor rátaláltak egy olyan helyszínre, ahol biztonsággal pihenhettek meg.

Nem volt különösebben magasan az a sziklaterasz, amelyet kinéztek maguknak, de teljesen biztonságos volt, hiszen több irányban is vezetett le út a meredélyről. Ezenfelül északra nézvést beláthatták az egész völgyet, mert az aprócska barlang, amelyhez megérkeztek, valamivel magasabban terült el a fák lombkoronájánál, illetéknéppen szabad utat biztosított a kémlelésnek.

Mindazonáltal a sziklák között apró források eredtek, amelyek a lapos sziklateraszon folytak össze patakká, majd egy meredek kőfalon lezubogva gyűltek össze kis tavacskában a fák övezte tisztáson, hogy aztán már sokkal lassabb tempóban folydogáljon tovább a víz a nagy folyamok felé a sűrű erdőn át.

Mario egy lapos sziklán állt, és megbúvólva nézte a tájat, vagyis inkább a széles, nagy táj egészéből természetes úton kihasított kis paradicsomot, a

tágas végtelenből kimetszett apró kis tökéletességet, és úgy érezte, akár itt is maradhatna örökre. De aztán hazagondolt, a régi életére, és a hiány úgy járta át minden sejtjét, mint az elmúlt hónapokban megannyiszor, és már maga sem tudta, mit kellene éreznie, mi volna a helyes.

Aztán elhessegette ezeket a gondolatokat. Nem okos dolog borúlátónak lenni, amikor éppen ma kapott egy csodás impulzust, és immár tudhatja, hogy nincs egyedül földi emberként ebben a különös világban. Egyszer hazajut, mert ennek így kell lennie, és akkor majd mindenkinek elmeséli, hogy milyen csodás kalandokban is volt része ezen a különös bolygón, ahol ő volt a Sebezhetetlen. Vagy esetleg mégsem, és csak hallgat, mint a csuka, az élményeit megtartván magának, és kicsit sem kockáztatja azt, hogy beutalják egy közeli elmeegógyintézetbe.

Mindegy, ez már részletkérdés, bárcsak már ott tartana végre! Most azonban a lemenő Napot nézte, az alul már vörösben játszó narancskorongot, amelynek fénye a patak völgyet elfedő fák lombkoronáján próbált áthatolni, egyre erőtlenebbül és szerényebben.

– Megkopasztottam a patakba eztet a két szárnyas jószágot – zökkentette ki az elmélkedésből Emma közleménye. – Ha Vialli úrfi is úgy gondója, rakják tüzet, oszt süsse meg őket.

– És te mit csinálsz addig? – fordult hátra Mario.

– Lemék a vízesés aljába, oszt lemosom magamról eztet a ződ kenceficét. Kiszógáta mán magát, nincsen helye a testemen. Meg a ruhámat is illenék mán kimosni – magyarázta a cseléd, és el is indult a keskeny gyalogúton lefelé.

Mario vetett egy utolsó pillantást a lemenő Napra, jó hosszan szemrevételezte a látványt, aztán gondolt egyet, és elindult a cselédje után. Csak szép csendben, mert nem akarta sem utolérni, sem zajt ütni. Egyszerűen meg akarta nézni, ahogy odalenn, a kis tavacska partán leomlik minden ruha erről a gyönyörű testű nőről.

A lefelé vezető út egy pontján Mario leült. Úgy gondolta, innen már mindent láthat. És valóban, láthatta, ahogy Emma ruhástól belegázol a vízbe, majd odabenn veszi le magáról a különböző ruhadarabokat.

Innentől már nem érdekelte az egész. Kedvetlenül kapaszkodott fel az ösvényen, odafönn pedig elkezdett tüzet rakni. A helyet, amelyet kinézett magának, sok kővel hordta körül, hogy megfelelő takarásban legyen a láng, még véletlenül se vehessék észre se távolról, se közelebbről.

A madarakat nyársra tűzte, és éppen elkezdte forgatni őket a tűzön, amikor a nő visszaérkezett. Meztelenül, a kimosott ruháit a kezében fogva, maga előtt tartva. És aztán szép sorban kiteregette őket a környező fák ágaira. Majd a sötétben odakucorodott az ifiúr mellé, és megragadta az egyik nyársat.

– Ez nagyon finom lesz, mán érzem a szagát – mondta mosolyogva.

– Úgy legyen – motyogta Mario, és unott arccal bámulta az aprócska lángokat.

– Valami baj van? – aggodalmaskodott Emma. – Olyan bús a képed. Eszedbe jutott tán egy rossz emlék?

– Sok rossz emlékem van. Nem is értenéd meg soha.

– És ha mégis? Nekem bármit elmondhatol. Én vagyok a szógálód.

– Együnk inkább.

– Még nem lehet, mer csak kicsit sült meg. De van nekem egy ötletem – vetette föl Emma. – Haggyuk itten a húst, meg fog szépen puhúni ezen a halovány parázson. Mink meg húzóggunk odébb.

– Aztán minek? – fordult oldalra Mario, és hosszú idő óta most először nézett a nő szemébe.

Emma buja ajkai varázslatos mosolyra húzódtak, és a parázs halovány fényénél olyan gyönyörű volt az arca, hogy a fiú tudta, nem lesz képes ellenállni a kísértésnek. A nő félénken előrenyújtotta a kezét, aztán kisimította Mario haját a homlokából. Majd a két tenyerébe fogta a fiú arcát, magához vonta, és megcsókolta. Közelebb húzódott, benyúlt az inge alá, simogatni kezdte a mellkasát, odabújt és rásimult... aztán egyszer csak visszahőkölt, és óvatosan megkérdezte:

– Vialli úrfi... Te még... Ugyi, te még nem vótál nővel?

– Na, hát ha... izé... ha úgy vesszük... akkor pont ez a helyzet... – makogta elfogódottan Mario. – Ugyanis én egy kocka srác vagyok... Már úgy értem...

– Csak maradj csendbe, és bízd ide magad – ölelte magához Emma, és ezen a varázslatos éjszakán beavatta Mariót a szerelmeskedés rejtelseibe.

33. fejezet

– Nem hamarkodtad el a Nerid királynak tett ígéretedet? – aggodalmaskodott a kormányzói dolgozószoba egyik bőrfoteljében ülve Trin.

– Pontosan melyik ígéretemre is célzol, derék titkárom? – kérdezett vissza Dariosz.

– Természetesen arra, mely szerint segítesz visszafoglalni Neridea szigetét a népe számára... Miért, ezenfelül egyéb komoly ígéreteket is tettél neki?

A kormányzó hús bort öntött egy-egy serlegbe, és közben szinte egykedvűen szónokolt:

– Mondj meg nekem valamit, bölcs Trin. Szerinted hosszú távú céljaim eléréséhez melyik esetben veszem nagyobb hasznát egy királynak? Ha trónfosztottan tengeti életét, lényegében kegyelemkenyéren, Osmosis egyik lakosztályában, az ellensége által száműzve a hazájából, és szép csendesen elhervad, majd kimúlik? Vagy mégis inkább akkor, ha segíték neki visszafoglalni a szigetét, helyreállítani uradalmát és államát, visszaszerezni trónját? Nos, mi a meglátásod?

Dariosz felállt az íróasztala mellől, a borral teli serlegekkel megindult öreg titkára felé, majd az egyiket átnyújtotta neki.

– Kérdésed oly egyértelmű, kormányzó, hogy feleletet sem igényel – válaszolta Trin, miközben átvette az italt, és óvatosan belekortyolt. – Mindazonáltal arra figyelmeztetnélek, hogy maradjunk a lehetőségek világában.

Dariosz felnevetett:

– Tudtad-e, öreg barátom, hogy okos tanácsaidat évek óta írásban is megörökítem a magam számára? Bevallom, eme füzetkém hátsó oldalain külön rovatot nyitottam az általad leggyakrabban használt szófordulatoknak. Talán az első volt ezek között az, amit az imént is hangoztattál: „maradjunk a lehetőségek világában”.

– Megtisztelsz, nagyuram – mosolyodott el halványan a titkár, de aztán újra felöltötte a már jól ismert gondterhelt arckifejezést, amelyet kizárólag Osmosis államügyei számára tartogatott: – Mégis arra kérnélek, tekintsük át eme ígéretet a megvalósíthatóság szemszögéből. Csakugyan azt gondolod, hogy képesek lennénk visszafoglalni Neridea szigetét?

– Jelen pillanatban természetesen nem – ismerte el Dariosz. – Épp ezért Nerid királynak nem is tettem semmiféle olyan ígéretet, amelyben időpont meghatározása is szerepelt.

– Ez megnyugtató – kortyolt egy keveset újra a hús borból Trin.

– Hallgass meg, derék titkárom, tervem minden fontos részletét eléd szándékozom tárni, és remélem, hogy végül megnyugtató egyetértésedet fogom elnyerni, ahogy annyi más esetben – szólt bizakodóan a kormányzó, majd belekezdett: – Nézzük először a haderőfejlesztést. Osmosis seregének elengedhetetlen szüksége van arra a vérfrissítésre, amelyet a nerideai harcosok jelenthetnek nekünk. A katonáink eltunyultak, elkényelmesedtek, és szinte semmiféle harci tapasztalattal nem rendelkeznek. Ezért megkértem Nerid királyt, hogy legkiválóbb parancsnokait és kiképzőtisztjeit állítsa az immár közös ügyünk szolgálatába. Legyen Osmosisnak ütőképes hadserege záros határidőn belül.

– Eddig valóban bírod legmesszebbmenő egyetértésemet – jelezte az öreg titkár.

– Másodsorban, magam is úgy gondolom – folytatta Dariosz –, hogy egy több mint ezer fős, lényegében idegen katonai haderő állomásoztatása Osmosis szigetén egyszerre veszélyes és indokolatlan, így tehát kockázatos. Ezért kerestem megoldást arra, hogy a nerideai sereg nagy részét napokon belül eltávolítsam a szigetünkről. A megfejtés pedig mindössze egy szó: Olimpia.

Trin összevonta a szemöldökét, hiszen ennek a szónak az értelmét egyelőre nem ismerhette. De a kormányzó hamar tájékoztatást nyújtott:

– Szándékomban áll nyárutó havának végén úgynevezett Olimpiai Játékokat rendezni Osmosis új arénájában. Ezek alatt olyan viadalokat kell érteni, mint birkózás, íjászat, távfutás, kocsiversenyek, és sok más versenyszám. Azt szeretném, ha ezekre a pénzdíjas versenyekre Evilág

minden szegletéből sereglenének a résztvevők. Hagyományt akarok teremteni, nem titkolom. A leghőbb vágyam, hogy idővel minden nyárutón ez legyen Evilág legnagyobb, legszínpompásabb, legrangosabb rendezvénye.

Trin még mindig összevont szemöldökkel üldögélt a bőrfotelben, és egyelőre nem értette, hogy mi a célja ennek a tervnek:

– Valóban úgy gondolod, kormányzó, hogy Evilág minden szegletéből özönlenének a vállalkozó szellemű egyének, csak azért, hogy egy pénzdíjas versenyen megmérethessék magukat? – kérdezte kevés meggyőződéssel.

Dariosz természetesen nem árulhatta el, mi célt szolgál igazából ez a rendezvény. De azt tudta, hogy ha öreg titkárát nem nyeri meg a tervnek, akkor jelentős támogatót veszít, és talán az államtanácson sem lesz képes keresztülvinni a kezdeményezését. Így aztán elszánt propagandába kezdett, és a következőképpen győzködte öreg mentorát:

– Gondolj csak bele! Ha ez az Olimpia egy igazi hívószó lesz, akkor Evilágból annyi látogatóra számíthat a szigetünk, ami már a gazdaságunkra is jelentős hatással lesz! A bor, a ser forgalma, az étkek felkínálása, a szállásadás, a vendégek kiszolgálása mind hatalmas kiugrással számolhat. Nem is beszélve azokról a hajósokról, akik immár nemcsak árufuvarozással, hanem az emberek szállításával is jó pénzeket kereshetnek.

– Ez mind igaz, és elméletben nagyon szépen néz ki – ismerte el Trin. – De vajon nem önbecsapás egész Evilágról álmodozni ez ügyben?

– Csöppet sem – szögezte le Dariosz. – Pontosan erre fogom felhasználni Nerid király seregének harcosait. Kilencszáz főt tervezek útnak indítani ötven fős csoportokban. Az tizennyolc irány. Az összes szigetet és az egész északi földrészt megismertetik ezek a különítményeim a tervemmel, mindenhol népszerűsítik majd az Olimpiai Játékok nagyszerűségét. Hírt visznek, tájékoztatnak, elterjesztik egész Evilágban, hogy micsoda nagyszerű esemény készülődik Osmosis szigetén, ahol bárkiből bajnok lehet, és örök dicsőség lesz a jutalma. No meg jókora pénzdíj, amiért bőven megéri ideutazni észak legtávolabbi pontjairól is.

– Csak szabad és nemes emberek számára tervezed eme viadalokat?

– Nem. Mint mondtam: bárkiből bajnok lehet.

– Gondolod, hogy a norling fejedelemségek földesurai repesni fognak az örömtől, amiért a legnagyobb dologidőben valaki tömegesen akarja szökésre készíteni a jobbágyaikat?

– A legnagyobb dologidőben? Azt gondoltam, kicsit jobban figyelsz, derék titkárom. Mint említettem, a viadalok időpontja nyárutó havának végére fog esni, addigra rég befejeződik mindenhol az aratás, meg az összes ehhez kapcsolódó munkálat, az ősziék pedig még nem kezdődnek el. A tömeges szökést pedig végképp nem értem. Miből gondolod, hogy az északi jobbágyság egy emberként indulna meg a szigetünkre? Sánta és púpos, girhes és félszemű egyaránt, hogy majd ő lesz az olimpia bajnoka. Valahogy nincs előttem ez a kép, és ezt szerintem te sem tudod elképzelni.

– Sok újításod volt már az elmúlt esztendőkből, de azt hiszem, ez most nem lesz a legsikeresebb – vélekedett Trin. – Túl nagy fába vágod a fejszédet, kormányzó.

– Azt gondolod?

– Azt. Határozottan.

– Na, nem baj. Ezt is pont olyan elszántan fogom végigcsinálni, mint a többi reformot, amiket ugyanígy elleneztél, és még mindig működnek. Jegyezd meg, öreg barátom, az Olimpiai Játékok megrendezése lesz Osmosis eddigi legnagyobb sikertörténete.

Vége az 1. kötetnek. Következik: Osmosis 2. kötet – Minden út Osmosisba vezet

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU)* liszensz vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!**